18/77

Akbaba

— Bir genç, su tabancasıyla banka soyarken yakalandı. —

— Ne gülüyorsun babalık? Tabancadaki su, koca bankayı soymağa yetmez diye düşündüm!...

200000 TL
ev kredisidir

..o sıcak yuvanız
kendi malınız olsun istemez misiniz?
kısmetse olur demeden, oturup beklemeden
tasarruflarınız değerlensin;
mutluluğunuz devam etsin istemez misiniz?
yeni yapı tasarrufu sistemiyle;
paranıza hem faiz, hem de 15 yıl vadeli
200.000.- tl ev kredisi almak istemez misiniz?

TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI

Akbaba

Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 18 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 27 Nisan 1977 — Fiatı 250 Kuruş

Örnek davranış

ABDULLAH Keskin adında bir PTT görevlisi, bir gazetenin okuyucu köşesine gönderdiği mektubunda şöyle yazıyor:.

«Bir genelgeyle dört ay önce bana masamın, odamın ve işimin olmadığı bildirilmiştir. Tam dört aydır işyerimin bahçesinde gezinerek mesaimi doldurmakta, bunun yanısıra aybaşlarında da normal istihkaklarımı alabilmekteyim.

«Bu sorumsuzluğu protesto ediyorum. Acaba devlet parayı bu kadar kolay mı toplayabilmektedir ki, bana iş yaptırmadan ücret ödemektedir? Dört aydır sayısını bile unuttuğum dilekçelerle başvurmadığım ilgili kalmadı.

«Mevcut ilgililere sesleniyorum: Bu uygulama benden başkasına anormal gelmiyor mu?»

Bize anormal geliyor Bay Keskin. Keşke ilkin bize başvursaydınız. Bizden başka herkes partilerin aday listelerine girebilmek için didindiğinden sizi duyan çıkmaz.

Bir kez o dilekçeleri yanlış yazmışsınız. «İş yaptırmıyorsunuz, para da vermeyin,» denir mi hiç? Eğer iş yapmayanlara para verilmeyecek olsaydı, ülkenin birçok kentinde, özellikle Ankara'da yoksulluk iyice artardı. Böyle şeyler söylemeyin, rica ederiz.

İkincisi, durumunuz ücret almamak şöyle dursun, ek ödenek almanızı gerektiriyor. Oturup yeni bir dilekçe yazın. İşyerinizin bahçesinde gezindiğinizi anlatın. Gezinirken neler tasarladığınızı da anlatın. Kendi postanenizi açabilmek için gerekli masrafların size gönderilmesini isteyin. Sonra çevredeki en kıyıda köşede kalmış yapıyı kiralayıp kapısına kimsenin göremeyeceği bir tabelâ asın. Birkaç asık suratlı adam bulup bir örnek giysiler giydirin sırtlarına ve tezgâhların arkasına yerleştirin. Özel girişimciliği desteklemek için burunlarının üstünde amuda kalkanlar bu isteğinizi olumlu karşılayacaklardır. Yeter ki odanızın lambri duvarlarına asacağınız resimleri iyi seçin.

Sonra siz mektubunuzun bir yerinde «Dört ay öncesine kadar yaptığım iş karşısında aldığım ücret bana huzur verebiliyordu,» diyorsunuz. Bunu dilekçenizde de yazdıysanız, ilgililer yanlış anlamış olabilirler. Aldığınız ücretin artık size huzur vermediğini söylemekle memlekette pahalılık olduğu kanısını mı yaymak istiyorsunuz? Siz bozguncu musunuz yoksa? Şuna buna dört ay içinde bir - iki kezcik zam geldiyse ne çıkar? Eğer halkın ödeme gücü yükselmiş olmasaydı bu zamlar yapılamazdı. Önümüzdeki aylarda yapılmasını beklediğimiz zamlar da yapılamazdı. Kafanızı değiştirmezseniz daha sittin sene arşınlarsınız işyerinizin bahçesini.

Sözünü ettiğiniz bahçeyi pek ayrıntılarıyla anlatmamışsınız. Ağaç var mı bahçede? Dolaşacağınıza neden ağaca tırmanmıyorsunuz? Nurlu ufukların görünüp görünmediğine bakardınız. Hem o kadar fazla dolaşmayın. Gösteri yürüyüşü yaptığınızı sanırlar. Göze batarsınız. Zaten mektubunuzda da protesto sözcüğü geçiyor. Adama gösterirler protestoyu falan. Kendinize gelin. Ne yaptığınızı soran olursa temiz hava aldığınızı söyleyin hiç değilse. Söyleyin ki, «İşte,» diyebilsinler, «hâlâ temiz hava var demek ki. Bir de bizi havayı bozmakla suçluyorlar.»

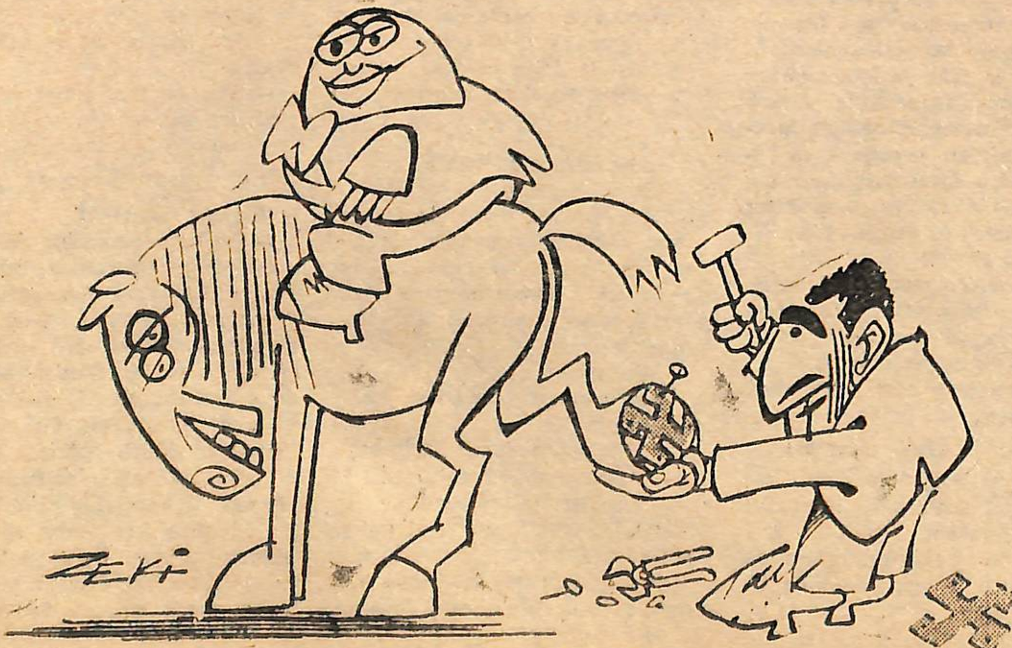
Şaka bir yana Bay Keskin, mektubunuz içimizi ısıttı. Keşke çoğunluk sizin gibi düşünseydi! Hiç kimse havayı bozamazdı o zaman.

AKBABA

HAMLET — 77

— A.P. Seçimlerde M.H.P. ile işbirliği yapacak. —

— Nasıl, hoşuna gitti mi bu nallar?...

NE DÜŞÜNÜYORLAR?

ÖZDEYİŞLERİMİZ var, çağlardır benimizde önemli bir kalıt olarak taşıdığımız. Özdeyişlerimiz var, çoğu davranışlarımızın dayanağı, Özdeyişlerimiz var, bizi belli durumlara ve tutumlara iten, gerekçelemenin sıkıntısında sarılıverdiğimiz. Özdeyişlerimiz var, kim, nerede, nezaman, nasıl söylemiş, bilinmez. Özdeyişlerimiz var, yüzyılların süzgecinden, milyonlarca insanın deneyinden geçmiş.

Biz varız. Biz, o insanların ardılı. Biz o sözleri sırtımızdaki giysi örneğin öylesine alışkanlıkla, öylesine doğal görüp taşıyan. Biz bir kargaşa, bir koşturmaca, bir bunalım içinde yaşayan. Biz varız o sözleri yaşamamızda soluklanıp, yeni kuşaklara iletecek olan. Biz o sözlerin tapusuz, senetsiz sahibi.

Özdeyişlerimiz tapulu mallarımızdan daha çok bizim. Hiçbir mahkeme kararı, hiçbir zorlayıcı güç, hiçbir dalavere bizden onları alamaz Bizle bütünleşmiş, bize içkin bir özvarlık onlar.

Kişi Özvarlığına sahip çıkar değil mi? Biryerde onun var-oluş sorununa çözüm yollarından biridir bu. Onlara sahip çıkmak, onlar üstüne düşünmek, onları yeniden yaratmak, onlara kendimizden birşeyler verebilmek, yani pek az yaptığımız şeyleri yapmakla olanak kazanır.

Ne düşünüyorlar? Kendimizden öteyi pek bilmiyoruz. Hoş kendimize biryol dönünce, bizim de pek çokları üstüne bilinçsiz olduğumuzu yakaladık. Kişi eksiksiz olmuyor. İyi ki olmuyor. Yoksa kişi olmazdı.

Ne düşünüyorlar? İnsanın en parlak ışıldağı; soru. Bir soruya takılıp da ardından gittiniz mi, ne güzel ülkeler görüp, tanırsınız. Yeter ki o ışığı kaçırmanın kaygusu olsun beninizde.

Ne Düşünüyorlar? Düştük ardına, dolandık durduk, bizim olan, bizden olan İnsanlar arasında. Onlar yalnızca kayguları, umutları, sorunları, dertleri, sevinçleriyle değil, Özdeyişleriyle de bizim olan insanlar: Memur, İşçi, Evkadını, İşkadını, Sokak kadını, Asker, Öğretmen, Milletvekili, Emekli memur, Emekli işçi, Hamal, Amele, İşportacı, Şoför, Öğrenci, Dinamamı Çiftçi, Bilim adamı, Doktor, Dilenci, Serseri, Avukat, Hakim, Savcı, Polis, İyi, Kötü, Güzel, Çirkin, Mutlu, Acılı, Sevinçli, Kederli... Yani Yaşamak denilen Şarkıyı birlikte söylediğiniz İnsanlar.

Özdeyişlerimiz, öylesine bol, öylesine zengin ki, ardında dolanmaya girince, hepsine el atmak yıllar alır. Başlıcalarını aldık. Getirip bizim olan insanların usuna kattık. Söylediler. Bakalım ne söylemişler?

A T O

«AYAĞINI YORGANINA GÖRE UZAT!»

Hâdi BİLİMSEL (Bilim Adamı)

— Efendim, Yorgan İnsan denilen teknenin yelkeni gibidir. Yelken nedenli büyük olursa, tekne de o denli hız yapar değil mi efendim? Şimdi küçük yelkenli bir teknenin büyük yelkenli bir tekne ile yarışması olabilir mi? Olamaz. Herkez sınırını bilmelidir.

İşte, şimdi bu örnekten yararlanarak diyeceğim ki, kişi yorganı nedenli büyükse o denli yayılmalıdır. Değil mi efendim? Kişinin yorganı gittikçe küçülüyorsa o da büzülecek. Yorganı gittikçe büyüyenler ise gittikçe yayılabilirler.

Kuşku yok ki bu yayılmada boş alan gerekmektedir. İşte ana sorun buradadır. Fakat bu sanıldığı gibi öyle pek güç bir sorun da değildir. Yayılanlar büzülenlerden açılan yerleri doldururlar.

İnsanlık tarihine şöyle bir baktığımızda, bazı dönemlerde yayılma ile büzülme arasındaki dengesizlikler göze çarpar. Şöyle karşımıza çıkar bu durum: Yayılanlar öylesine genişlemiştirler ki sayıları pek az olmasına karşın, yer bulamamaktadırlar. Büzülenler ise öylesine çok ve öylesine büzüktürler ki kıpırdayacak canları kalmamıştır. İşte efendim bu durumlara biz KRİZ adını vermekteyiz. Her kriz bir kördüğümdür. Bilebileceğiniz gibi her kördüğüme de bir İskender Kılıcı gerekir.

İskenderin Kılıcına biz yaygın bir deyişi kullanarak Savaş diyoruz. Bu genellikle içte çıkar, dışa sıçratılır. Burada sorun önemli bir çözüm bulur. Birkez, savaşa giden kimlerdir? Yayılanlar mı? Yok canım, olur mu öyle şey! N'apıyorsunuz Siz? Sorun neydi efendim? Yayılacak yer olmaması. Öyle ise, yer açmak için varlığıyla bile bir yer kaplayanların olmaması gerekir değil mi? Öyle ise önce onların karınlarını ve gönüllerini doyurarak birbirleriyle vuruşturacaksınız. İşte başladı yer açılmaya. Görüyorsunuz değil mi sorun nasıl çözümleniyor! Bir yanın yenik düşmesi gerekir. Fakat yenik düşmemesi soruna sürekli bir çözüm kapısının da açık olması anlamına gelmektedir. Bazı durumlarda sorunun çözümü bu denli kavgalarla da yeterli bir çözüme ulaşmaz. O zaman başka toplumlarla savaşa tutuşursunuz. Küçük yorganlılar o cephe senin, bu cephe benim koştura dursunlar, Siz savaş çalışmalarıyla da yorganınızı biraz daha büyütür, biraz daha yayılırsınız.

Fakat gerek iç gerekse de dıştaki bu uğraşlar kimi zaman geri de tepebilir. Bunun için de tetikte olmak, bazı önlemleri de almak gerekir. Yorganınız biraz daralır ama yine de yayıla yayıla yatarsınız. Daha önemlisi yorganınızın altı boş kalmaz.

— Bu önlemler neler olabilir?

— Sözgelimi bir tarafsız ülkenin bankalarında para bloke edersiniz. Oralarda ev filan da satın alırsanız iyi olur. Baktınız silâh geri tepiyor, hemen oraya gider yerleşirsiniz.

— Peki, ya silâh geri tepmezse

— O zaman da sıkıntılı birkaç işiniz var demektir. Sözgelimi, Meçhul asker anıtları yaptırmak ve onların başından saygı duruşunda bulunmak, diliniz dönüyorsa biraz da nutuk atmak ve benzeri işler.

— Sonuç olarak?

— Ayağını Yorganına göre uzatınca öyle kalmayacaksın. Yorganını genişletmeye çalışacaksın.

— Teşekkür ederiz efendim.

— Ben teşekkür ederim efendim. Yine buyurun.

Kâzım NEMELÂZIM (Memur)

— Ayağını Yorganına göre Uzat öyle mi? Uzatmasam n'olacak? Söyle bakalım benim gibi bir memur, bir dar gelirli uzatmayıp da ne yapacak? Katsayı artsın da biraz rahat yatalım diyorduk, o da olmayacak. Baktım bizim bakkal peynire katsayıyı uygulayıvermiş. «Yahu Hurşit Efendi nedir bu?» dediydim kuyumcu vitrini gibi ağzını gererek «Herşeye zam geliyor Kazım efendi. Baksana sizin maaşlar bile artıyormuş.» dedi. İyi mi? Herif bizden önce duymuş da zammı yapmış bile. Anlıyacağın kardeşim, ayağını yorganına göre uzatacaksın. Zam da gelse, yorgan aynı, hükümet de değişse yorgan aynı. Diyeceğim o ki, yorganına alış ki rahat edesin.

* * *

Nâlân CİMCİME (Sosyeteden)

Ah vallahi çok doğru bir söz. Ayağını yorganına göre uzatcaksın demek, ayağın yorganın altında kalıcak demektir. Sonra ayağı... yani afedersiniz, kokuyorsa filân dilimi ama? Başkalarını niçin rahatsız edicek? Yani buna hakkı var mı? Yoook. Olmadığı için de ayağını yorganına göre uzatması lâzım gelmektedir. Sonra ben bu sözden kişi daa anlıyorum: Bazıları parkta filan otururken ayakkaplarını çıkarıyorlar. Aman ne banal bi görüntü! Bazen çocukları parka dolaştırmaya götürüyorum. Vallahi çok kötü örnek oluyorlar. Siz buna engel olun lütfen. Teşekkür ederim.

* * *

— Beyefendi afedersiniz

— Buyur hayatım.

— Bir toplum araştırması yapıyoruz. «Acaba Özdeyişlerimiz bugün nasıl yorumlanıyor?» Şimdi bize «Ayağını yorganına göre Uzat» sözü üzerine düşüncelerinizi söylermisiniz?

— Aaa tabii

— Önce adınızı rica edeceğim.

— Taanju.

— Ne iş yapıyorsunuz Tanju bey?

— Amaaansen de Taanju dedik a!

— Özür dilerim beyefendi.

— Özürdilicek kişi yok ki tatlım. Cehaletine verdim.

— Evet Tanju bey, «Ayağını Yorganına göre uzat» Özdeyişi Size neler düşündürüyor?

— Bak tatlım ben birkere ayağımı hiçbir zaman yorganıma göre uzatamam.

Ahh, nedense huysuz yatarım. Sabah kalkınca bir de ne göreyim, yorgan belimden yukarıya çıkmış gerisi açıkta.? Kışın çok kötü oluyor. Doktorlara gidiyorum, ilâç veriyorlar. Geçmiyor. N'apim? Saunaya gidiyorum. Oralarda terliyorum, olmuyor. Biraz modern değil ama, değişik faydaları olduğundan Hamama gidiyorum. Bir keseliyorlar, bir ovuyorlar aman allah, ay vallah çok nefis bişii. Benim gittiğim hamamda tellak Abdürrezak var. Ayı gibi bir erkek. Kütürdetiyor beni. Bütün bunlara neden katlanıyorum? Ayağımı yorganıma göre uzatmadığımdan. Değil mi tatlım? İnsan ayağını yorganına göre uzatmalıdır. Meselâ şimdi benim canım bir peruk almak istiyor. Sarı, uzun saçlı çekici. Fakat o kadar param yok. N'apicam şimdi? Ha napicam haşin çocuk?.

— Siz biliyorsunuz beyefendi.

— Ah tabi ben biliyorum... Sen de bilmek ister misin?

— İzninizle bayım. Teşekkür ederim..

— Ah nereye gidiyorsun? Dur ayol daa anlatacaklarım var. Vallayl doğru söylüyorum...

«AT BİNENİN KILIÇ KUŞANANIN»

Nişantaş'dan HALE

— Bir kere bu sözhiç de modern değil. Çağın gerisinde kalmış bir sözden bana ne diyeceğim ama diyemiyorum yani. En iyisi mi ben bu sözü kendime göre söyleyeyim. «Araba sürenin, Cüzdan taşıyanındır.» Evveeet şimdi sözü modernize ettik işte. Böyle bir modernsationun yorumuna gelince: Bir kere şoförüne dikkat edeceksin. Araba sürenin diyerek alıp gidebilir dilmi ama. Soona her araba sürene de aldırmıyacaksın. Öyle ya bu çocuğun arabası var diyerek girip yanına oturacak olursan başına bazı kazalar gelebilir. Zaten ülkemizde cinsel açlık kol geziyor. Dilmi ama?

Dikkat etmek gerekir. Bu kazalarda insan N'apicanı şaşırıveriyor. Geçen sene benim başımdan böyle bişiiii geçti de... Neyse. Cüzdana gelince: O daha bir önemli. Herkez cüzdan taşıyor ama, cüzdan cüzdancık var. Diimi ama? Karşındaki adama da «Cüzdanında paran nedenli?» diye soramazsın ki? Bunun için ben Çek defteri taşıyanları arıyorum...

Hasan BOLÇEKER
(EMİNÖNÜNDE HAMAL)

— Vollah ne diyem gardaşım? Dogridir helbet... Ben diyem ki atum vordır. Yoh gurban vollah yalandır. Biz de et at ne geze? Bir atum olacak, vollah bir araba çekiyem üle daşiyem. Lakin yohtur be gurban... Gılıç heç yohtur. Ula diyem ki vordır, burda ne gılıçl... Diyem ki laf dogridir, lakin bende yohtur.

Abdürrezak GÜNGÖRMÜŞ
(Emekli Memur)

— Aaah ah bey evladım, siz o günleri görmediniz. Bizim zamanımızdı o günler. Atın, süngünün, kılıcın günleri. Ben birinci harbi umumi sırasında zabit olmuştum. Validem rahmetli Zehra hanım üniformalarımı birgüzel ütülemişti de sokağa çıkmıştım. Haa bak az daha unutuyordum. O sırada biz Üsküdar'da oturuyorduk efendi bey Oğlum. Babam Mutasarrıflıktan emekli Kamil bey mahdumu Rıza efendi idi. Rahmetlinin gözleri dolmuştu da, saklamak için ne yapacağını şaşırıvermişti. Sonra kılıcımı kendi elleriyle kuşandırdı bana. Sokakta kılıç oynatarak, mahmuz şakırdatarak bir yürürdüm, herkez bana bakardı. Ben üç cephede döğüştüm evladım. Sonra bir bankaya memur olarak girip oradan da emekli oldum. Haaaa ne diyordum, bir gün bana Mareşal dedi ki... Sen Mareşali bilmezsin ama. Savaşın henüz bittiği yıllardaydı. Bizi teftişe gelmişti... Bilirmisin yoksa. Aman sen de pek küçümensin evladım... Haa ne diyordum...

Hurşit (Pavyon Fedaisi)

— Kusura bakma abicim. Yani şimdi benim laflarım gazetede filan mı çıkacak? Ona göre kelamedelim değil mi abicim?... Bak abicim?... Bak abicim ben bu laftan şunu çıkarıyorum. Atın varsa binecen. Değilmi abicim? Annıyon değil mi? Binmezsen n'olur? Mesela, diyorum ki yani, bu karı gibidir abicim. Şimdi bizim pavyonda böyle karılar var. Yani böyle kuş yolmak için, annıyon değil mi? Annıyon abicim annıyor... Ah ulan davşan, Allahıma kitabıma senin bu yolda eskimiş pabucun var. Ben annarım abicim. Malımı şırrak diye annarım. Yani bak şimdi abicim, bizim bu karıların hepsinin bir horozu vardır tamam mı? Şimdi onlar gece gelir karıları alır giderler. Almazsa n'olur? Yani annıyon değil mi, araklarlar karıyı... Buraya böyle civcivler düşer. Votka diye suyu kakalarsın yutar enayiler. Sonra da sarhoş oldum sanır kerizler. İşte abicim o zaman bizim karılar yengen. Herif karıya el attı mı bizim bilekler fora. Yani bu da demekki kılıcını kullanacan. Yani biz kılıç değil de dabanca kullanıyoruk abicim. Ama bak bozulurum bunu yazarsan. Rusat ayaklarında bizi o biçim ederler valla. Konser Murtaża var bizim burada abicim. Bir keresinde... Herif kurt valla. Ama yiğit adam ha. Allahıma kitabıma yiğit adam. Çaardı beni. «Lan Hırpo Hurşit» dedi. Bana buralarda Hırpo Hurşit derler abicim, Başın derde filan düşecek olursa hemen gel. Birine Hırponun selamı var deyip birşey istesen hemen yaparlar abicim... Eee hatırımız vardır. Neyse abicim kelamımıza yekün çekerek diyelim ki... Yani gelecen değil mi abicim? Bak bu akşam gel, boşta bir yavru var, onu filimliyeyim sana. Gel abicim gel. Bak gelmezsen hatırım kırılır valla...

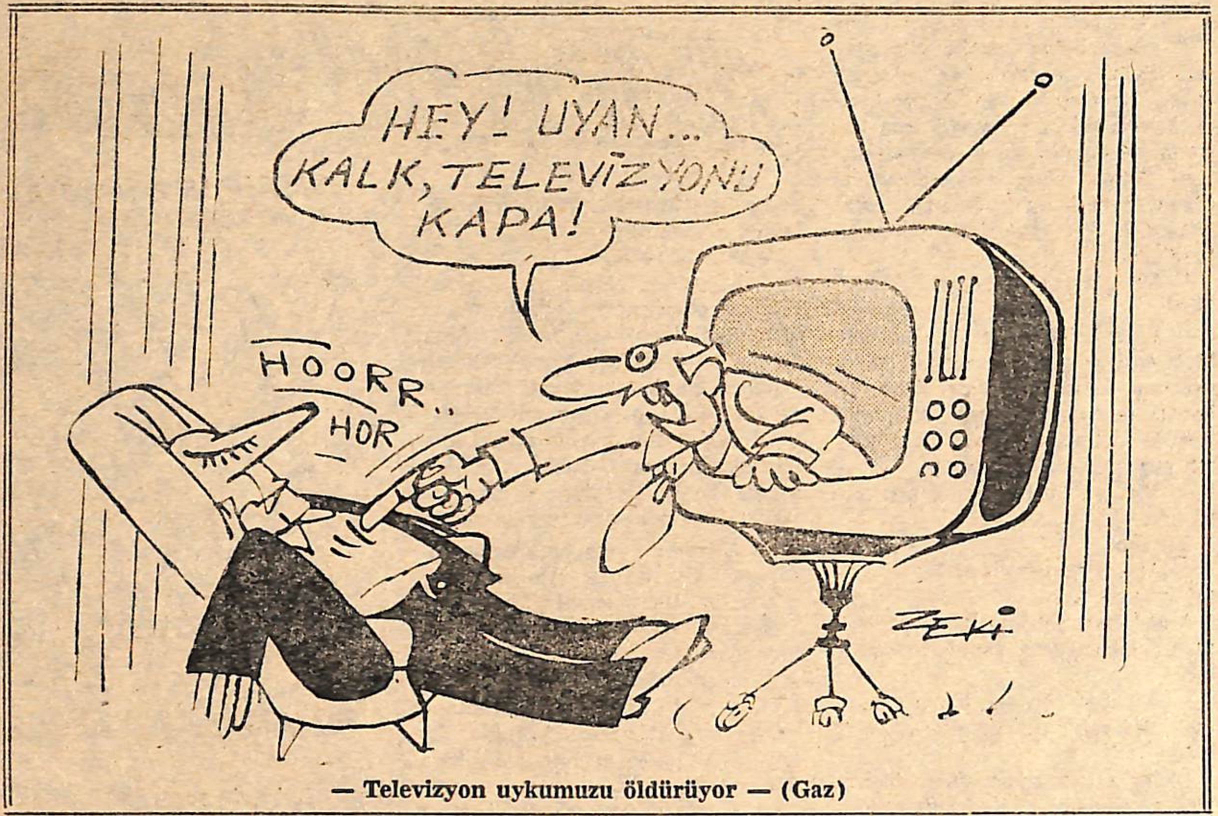
Profesör Dr. Nevzat AMME
(Hukukçu)

— Teşekkür ederim efendim. Bu mevzua girmeden önce şuna önemle işaret etmek isterim ki, Atasözlerimizin pek çoğunun taşımış olduğu mânâ hukukî yönden oldukça derin tefsirlere muhtaçtır. Atasözlerimizin hukukî müeyyidelerin pek çoğunu içine almakla sanki hukuka yol gösterici gibi bir fonksiyona da sahiptir. Maalesef memleketimizde bu konuda hiç çalışma yapılmadığını esefle müşahade etmiş bulunuyorum. Bu bizim için nekadar bir eksiklik ise o kadar da bir zarurettir. Yakında bir kitabım çıkacak. Eğer o kitabı satınalıp da tetkik edecek olursanız, bu mevzua temas ettiğimi göreceksiniz.

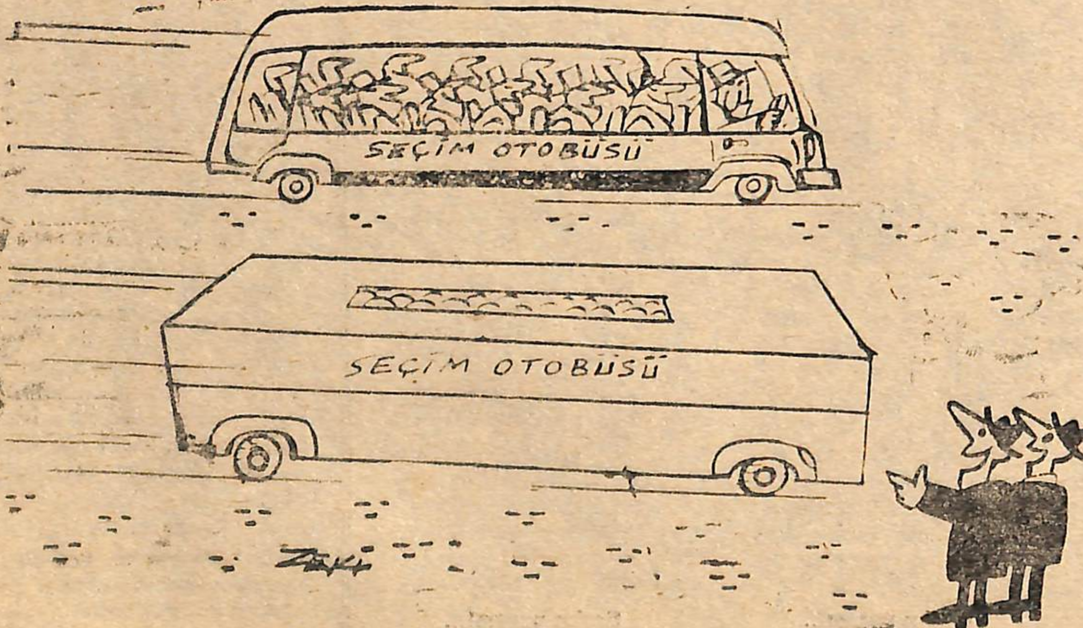
İmdi, «At binenin Kılıç kuşananın» sözüne bakacak olursak, burada bu sözü hem Ferdin Hukuku hem de Amme Hukuk yönünden mülahaza etmekte faide vardır kanaatindeyim. Derslerimde ve satın alıp okursanız son kitabımda mükerreren temasetmiş olduğum gibi Amme hukuku ile Ferdin hukuku birbirinden temamen koparılamaz. Bu bilhassa Mülkiyet mevzuunda önemlidir. Zannımca tefsirime takdimetmiş olduğunuz Atasözü de Mülkiyyet mevhumu ile alakalıdır. Satın alarak okursanız, yakında piyasaya çıkacak olan son kitabımda da göreceğiniz gibi Mülkiyyet mevhumu sebebiyle İnsanlık, tarihi boyunca pek çok şey yapmıştır. Söyleyin bana vaktizemanında at hırsızlarını niçin asarlardı? Çünkü Ferdin mülkiyyetine tecavüz mevzuubahistir. Anladınız mı efendim? Günümüzde ise araba hırsızları için aynı müeyyideler koyulamaz. Modernleşme vetiresi içindeki bir toplum önce müeyyideler yönünden modernleşmeli ki o toplumda bazı modern tavırlar yerleşsin. Öyle ise Mülkiyyet önemlidir. Misal, geçenlerde benim arabayı çaldılar. Son Model bir Mercedes'ti. Almanyaya ısmarlamıştım ve ne zorluklarla içeriye sokmuştum. Şimdi ben bu arabayı bunca güçlükle aldım diye, hırsızın idamını talepedebilir miyim?

Hayır. Pekii N'apıcam? Yenisini alacağım efendim. Bu çok tabiî. Evet burada araba gayrimeşru yoldan bir başkasının mülkiyyetine geçti. Olabilir. Fakat bu idamı gerektirmez. Mesell hukukun birtakım pirimitiv prensiplerden kurtulmasıdır. Sanırım bu hafta içinde piyasaya çıkacak. O kitabımı mutlaka satın alarak okuyun. Fazla değil canım. Yüz liracık. O kitabımda bu mevzua yakinen temasetmekteyim. Size çok faideli olacaktır. Teşekkür ederim.

(Devamı var)
A T O

— Televizyon uykumuzu öldürüyor — (Gaz)

— İşte, seçim otobüsü böyle olur arkadaş!...

Ahmet ustanın ölümü

BELEDİYEYE memur olarak girdiğimin üçüncü günü, dairede haber bomba gibi patladı. Daha doğrusu, ben Ahmet ustayı tanımadığımdan, haber bende bomba etkisi yapmadı. Ama yanımda yöremde çalışan arkadaşlar:

— Olmaz yahu, olamaz yahu, Ahmet usta ölemez, Ahmet usta ölmemeli, diye dizlerine vurmağa başladılar.

— Yahu ne zaman ölmüş Ahmet usta?

— Bu sabaha karşı... Geceden hiçbirşeyi yokmuş, sabaha karşı uyanmış, karısına, «Aman bana bir bardak su» demiş, karısı su getirmiş, bir gelmiş ki Ahmet usta cansız yatıyor yatağının içinde...

— Vah vah vah, demek son sözü bile «Su» olmuş ha?

Sordum:

— Ne iş yapardı bu Ahmet usta? diye.

Arkadaşlar, yüzüme ters ters baktılar, bilgisizliğime şaştılar, yalnız biri:

— Arkadaş nereden bilsin canım, dedi, daha buraya geleli üç gün oldu.

Ondan sonra arkadaşlara hiçbirşey soramadım. Belediyede tüm memurların böyle yas tuttuklarına bakılırsa, Ahmet usta çok önemli bir kişi olmalıydı. Belki belediye meclis üyesiydi, belki de encümen üyesiydi. Belediye başkan yardımcısının dizlerini dövdüğüne bakılırsa, belki de başkan yardımcısı dek, belediyede çok önemli görevi olan bir kişiydi. Hele başkan; bir iş için ile gitmişti, haberi duyunca beyninden vurulmuşa dönmüş, koşmuş gelmişti. Arkadaşların anlattıklarına göre, başkan bir türlü inanamıyormuş Ahmet ustanın öldüğüne. Duruyor, duruyor:

— Olamaz arkadaşlar, bana böyle soğuk şakalar yapmayın, diyormuş.

Sonunda Ahmet ustanın evine gitmiş, gözleriyle Ahmet ustanın öldüğünü görmüş, ondan sonra vurmağa başlamış dizlerine:

— Ah Ahmet usta ah, niye bırakıp gittin bizi? Biz şimdi ne yapacağız?

Soramıyorum ki, kimbilir belki de Ahmet usta belediye başkanının yakın arkadaşıydı. Çocuklukları bir arada geçmiş olabilirdi... Bir çok birlikte anıları olabilirdi. Pekiyi ama ya öteki memurlar, onlar niçin böyle dövünüyorlardı? İlçeye geldiğimin ikinci günü ev sahibinin ben yaştaki oğlu, kiraladığım odama gelmiş, benimle ondan bundan konuştuktan sonra:

— Abi, demişti, sen ilçe deyip de geçme ha, canın âlem yapmak isteyince bana haber ver, ühüüü neleri var burada, malum bekârsın, sen bana bir haber uçur, ben de Ahmet'e bir haber uçurayım, neler var bu Ahmet hergelesinin elinin altında, neler?.

İşte o Ahmet, bu Ahmet olmasındı?. Herkes ah vah ederken, birine fısıldadım:

— Kaç yaşlarındaydı bu Ahmet usta? dedim.

— Altmış beş, dedi...

İçimden:

«Yok, dedim, bu Ahmet o Ahmet olamaz, insan bu yaştan sonra bu gibi işleri yapamaz.»

Aynı arkadaş:

— Emekli olduğu halde, yalvar yakar başkan onu çalıştırıyordu belediye de, dedi.

Aklım bir türlü ermiyordu, neydi bu adamın önemi böyle? Yoksa, partinin önde gelen adamlarından biri miydi bu Ahmet usta? Ama öyle olsa, evet öyle olsa, başkanın çiçekler buldurup, gömme törenine hazırlanması gerekmez miydi? Hayır, hiç kimsede gömme töreni için bir hazırlık yoktu. Yalnız, tüm kasabalı, başta belediye başkanı olmak üzere, dövünüp duruyorlardı:

— Ah Ahmet usta, hiç ölünür mü Ahmet usta, biz bundan sonra ne yapacağız Ahmet usta? diyorlardı.

Ben sanıyordum, öğleden sonra belediyenin tümü boşalır, herkes gömme törenine gider, ama hayır, herkes işinin başında, hattâ belediye başkanı bile işinin başında. Fakat kimse çalışmıyordu, kara kara düşünüyorlardı.

— Ahmet ustasız biz ne yaparız?

Soracağım birinden, ama konuşturmuyorlar ki, hemen ters ters bakıyorlar yüzüme. «Hadi işine git» der gibicesine. Kahveciye sordum:

— Ne iş yapardı bu Ahmet usta? dedim, fısıltıyla.

— Off off, dedi derdimizi depreştirme, öldü gitti, Ahmet ulan Ahmet usta ah hiç ölünür mü?

Anladım, galiba Ahmet usta, geçmişte gösterdiği kahramanlığıyla kasabanın tarihinde önemli bir yer tutmuş insandı. Böyle insanlar ancak yüreklerde yaşatılırdı, onun fikirleri yaşar, kuşaktan kuşağa geçerdi, bu bakımdan gömme törenine gitmek, gömültünün başında toplanmak, ona nutuklar çekmek, bunların hepsi boştu. Evet, Ahmet usta yüreklerde yaşayacaktı. Acaba Kurtuluş Savaşı sırasında falan? Ama o zamanlar Ahmet ustanın on on beş yaşlarında bir çocuk olması gerekliydi. Ama vardı örnekleri canım, on on beş yaşındaki çocukların bile Kurtuluş Savaşımızda ne büyük yararlıkları olmuştu.

Yanımdaki masada oturan arkadaşıma fısıldadım:

— Kurtuluş Savaşında kahramanlık falan?

Arkadaş bana, «Ne diyorsun» der gibi baktı. Sorum ağzımda kaldı.

O günü, akşamı böyle ettik. Kimse elini işe süremedi. Geleneksiz, aralarına yeni bir memur katıldığında, diğer memurlar onu içki şölenine götürürlermiş, bana da iki gün önceden söylemişlerdi, bu gün için. Fakat Ahmet usta öldüğüne göre, arkadaşların bu içki şölenini başka bir güne ertelemeleri gayet olağandı. Bu bakımdan çalışma saati biter bitmez, arkadaşlara:

— Eh bana izin, dedim.

— Nereye yahu? dediler, şölene gideceğiz ya...

— Ha, deyip oturdum...

Ah Ahmet usta, vah Ahmet usta... On iki arkadaş içki evinin yolunu tuttuk... Ah Ahmet usta, vah Ahmet usta... İçkileri söyledik, mezeleri söyledik. Ah Ahmet usta, vah Ahmet usta... Şerefe kaldırdı... Az sonra belediye başkanı geldi. Adetiymiş, katılırmış böyle toplantılara... Servis söylendi, başkan kadehini kaldırdı... Ah Ahmet usta, vah Ahmet usta... Hep konu Ahmet usta. Bardakta Ahmet usta, çatalın ucunda Ahmet usta, teypte Ahmet usta... Garson Ahmet usta, ahçı Ahmet usta... Hep hep Ahmet usta. Kafaları bulduk, hâlâ Ahmet usta... Nasıl üzülüyor belediye başkanı, sanki babası ölmüş... A gerçekten öyle:

— Babam, diyor belediye başkanı, babam öldüğünde bu denli üzülmemiştim, bundan sonra işimiz kül, yandım arkadaşlar...

— Yandıııık!...

Galiba ben de yanmışım haberim yok. Başkan dördüncü kadehten sonra başladı hüngür hüngür ağlamağa:

— Ah Ahmet usta be, bu bana yapılır mı be, ölünür mü be! diye.

Kafayı bulmuşum iyice artık, öğleden beri merak merak, çatlayacağım nerdeyse. Yanımdakine:

— Kim bu yahu, ne iş yapar Ahmet usta? dedim...

— Ahh Ahmet usta ah...

— Yahu kimdir, ne iş görür belediyede?

— Ahhh Ahmet usta ah!.

Bağırdım artık:

— Kim ulan bu Ahmet usta, ha kim?

Hepsi dönüp bana baktılar, ben nasıl olmuşum sinirimden kıpkırmızı.

— Başkanım, dediler, yeni arkadaş Ahmet ustanın kim olduğunu bilmiyor.

— Offf offf, dedi belediye başkanı. Ahmet usta yaktı beni yaktı, daha doğrusu kasabayı yaktı, hiç ölmeyecekti Ahmet usta.

Başkan hıçkırır gibi, yardımcısına döndü:

— Yeni arkadaşı sen aydınlat, dedi.

Başkan yardımcısı:

— Üzüntümüz büyük, dedi. Ahmet usta ile birlikte, o da gitti.

— Ne gitti? dedim.

— Ahmet usta, şehir suyu şebekesini en iyi bilen insandı, çünkü zamanında boruları o döşemiş, o yapmıştı. Artık bundan sonra işimiz kül, su arızası olunca nasıl bulacağız, ana boru nerede, yan boru nerede, nerden bileceğiz? İşin yoksa tüm kasabayı kaz dur... Ahhh ahhh biz dövünmeyelim de kim dövünsün?.

— Ahhh ahhhh!...

Garsonu, ahçısı, memuru, tümü dizlerine vuruyor, ahlarla vahlarla gözyaşı döküyorlardı.

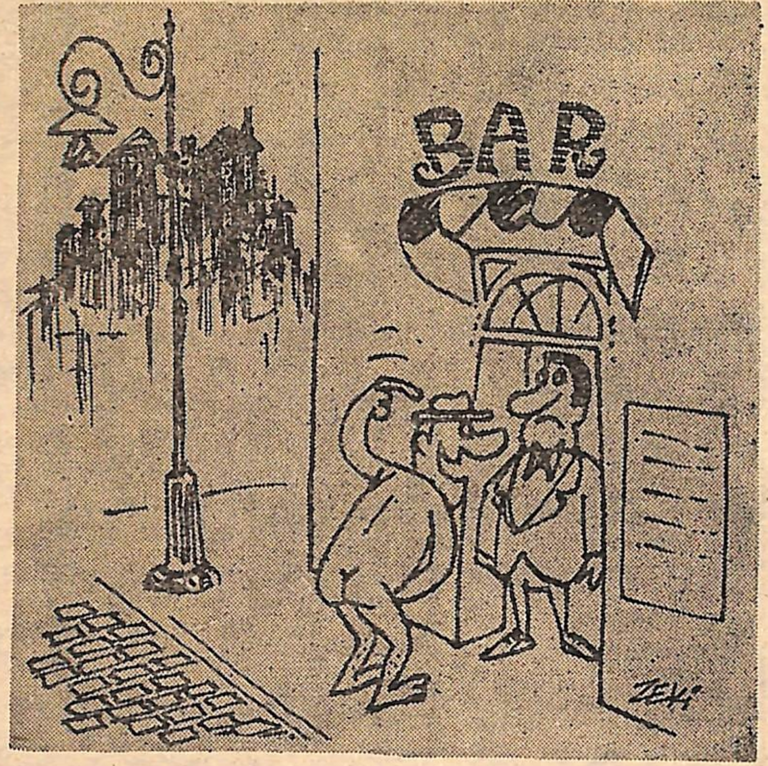
Muzaffer İZGÜ

— Partiler seçimlerde büyük paralar harcayacak —

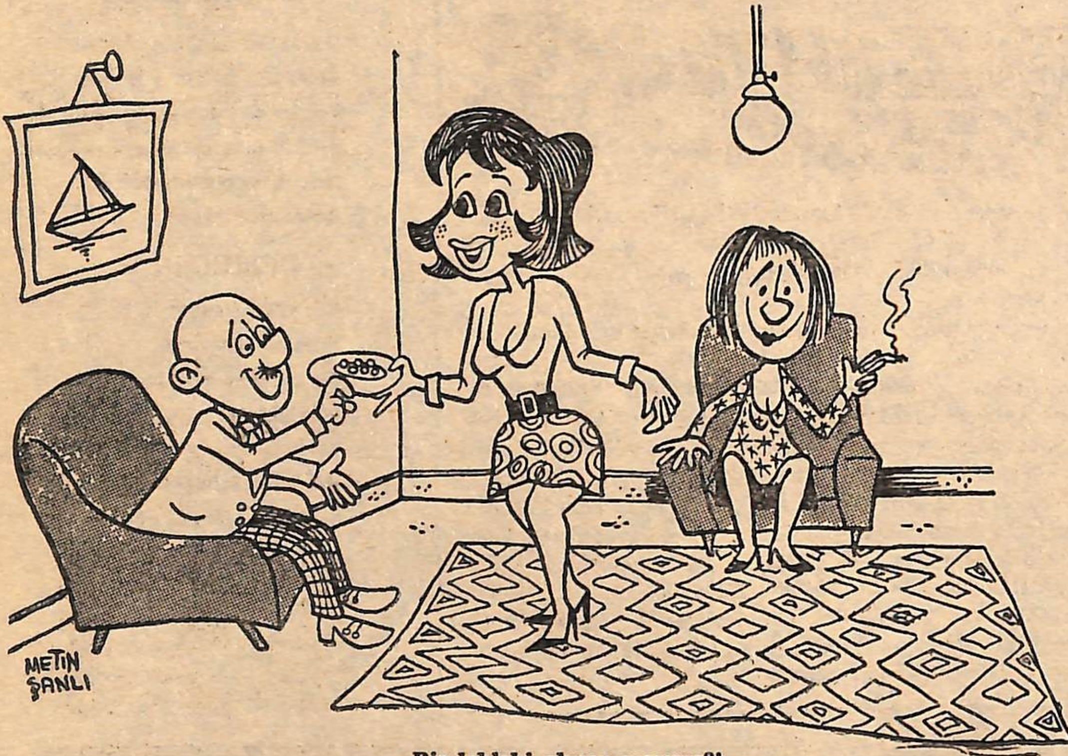
Geçim parası... Seçim parası!...

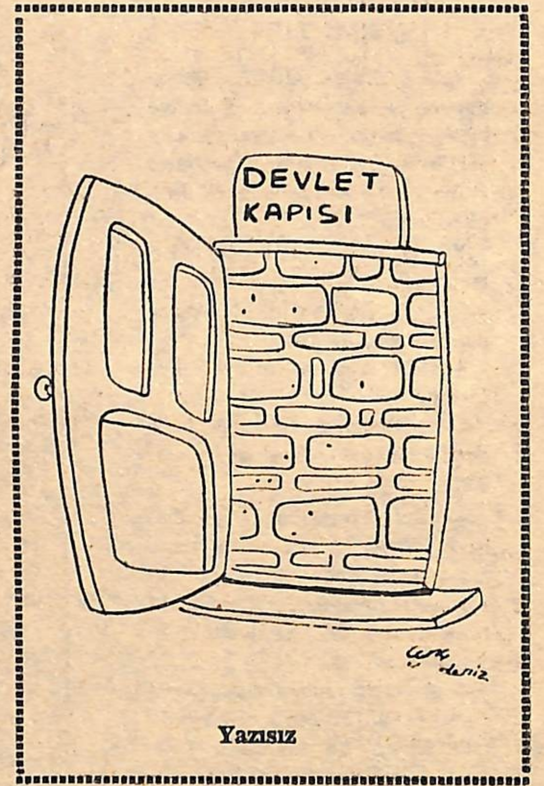
Her kavgamızda çok şey kırılır ama, kocam bana asla kırılmaz!...

— Şapkamı unuttunuz!...

— Bir leblebi almaz mısınız?!...

Yazısız

— Sermayeyi kediye yüklemiş, nereye gidiyorsun böyle?...

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

İKİ AŞIK TARTIŞTI, ORTALIK KARIŞTI

Kıratçı sazını aldı, bakalım ne söyledi, ne çaldı.

Yurttaşlarım... Sütten ağzım yanmıştır, sofrada yemeğe yoğurttan başlarım Her köye su götürdük birer teneke. Önce muhtar içsin bir tas. Döktürdüğüm incileri yabana götürme, muska gibi boynuna as.

Solun kolundaki pembe renkli herifler, yâni bize muhalifler ne diyorlar? Ne helvalar karıyor, ne herzeler yiyorlar? Bunları tepelemek sevap. İşte onların ağızlarına lâyık cevap. Yirmiüç yıl içinde, deh diye diye kırata ve de geriye adım ata ata helvayı karacağız, Almanyanın yanına varacağız, demiştim.

Demecimi alladılar, pulladılar yanlış anladılar. Gördüğümüz Faşizm rüyasıdır. Hedefimiz Hitler Almanyasıdır. Eninde sonunda tırmanacağız yamaca. Varacağız amaca.

Ecevit aldı sazı eline, dokundu teline.

Olanakları oldurduk, rakı kadehlerine tavşan kanı çayı doldurduk. Dövündük üç yıl erken seçim isteriz diye. Felek bize sadece üç aycık etti hediye. Seçimi borçluyuz Selâmet adlı karakediye.

Kafalarınız çalışsın hesap makineleri gibi otomatik. Bugünkü dersimiz matematik. Yanınızda bulunsun kurşun kalem bir de silgi. Biraz da gereklidir ilgi

Yazın «Akgünlere doğru» diye tahtaya. İktidara tek başımıza geleceğiz belki de haftaya. Şimdi oturalım çınarın gölgesindeki hasıra. Köy - kent dalgasına geldi sıra. Efendim bu önemli olaydır. Çözümü de çok kolaydır.

Önce olanaklarını sağlıyacağız. Dokuz köyü bir köy - kente bağlıyacağız. Yalancılar dokuz köyden kovulunca «ya destuuur» diyecekler, köy - kentlere gelecekler. Onları burada eğitecek, doğrultacak baş köye oturtacağız. Eğer ay, güneş tutulmazsa, akgünleri kuracağız.

BU GÂVURU İSTEMEZÜK

Yokköy Belediyeliktir. Resmi deyimi ile kasabadır. Belediye üyelerinin çoğu vestiyere şapka yerine takke asarlar, kararların altına da imza yerine mühürlerini basarlar.

Yıl sonunda yeni bütçe hazırlanmış, üyelerin onaylarına sunulmuştu. Başkan bütçe raporunu okumuş, sonra:

— Söz isteyen var mı? diye sormuştu.

Önce Hasan Sağır ayağa kalkmış, konuşmaya başlamıştı ağır ağır:

— Belediyemizden musibet iş bekliyor. Gasabamızda umuma mahsüs gademhane yoh! Bu soruna bugünedek eğilmedik. Bi cami duvarı kaldı siyilmedik.

Başkan:

— Az önce raporu okuduk, yüz numara için bütçeye elli bin liralık ödenek koyduk dedi.

— Bu köyde elli yıldan bu yana işlenmedi cinayet Ağzım yerine başparmağım konuşur bu halt yenirse şayet. Bu ne biçim nanedir... Yüz lümere bizim fakirhanedir.

Güçlükle üyeye, yüz numaranın helânın kibarca ifadesi olduğu anlatılabilmişti.

İkinci sözü Satılmış Damaatılmış almıştı:

— Laportu ireis okudu, bizde kaval gibi diğnedik. Bi yerinde salavat getirdik, ya sabır dedik. Elektrik motoru için Amortismana yılda ellibin kâat ayrılmış. Ağnadığıma göre söyistimal edilmiş, bi gâvur kayrılmış. Hep birlik olalım, silâhlarımızı çatalım. Kasabamıza yüzünü bilem göstermeden yılda elli bin bin lirayı çeken bu gâvuru Belediyemizden atalım!.

Başkan gülebilecek halde değildi. Öteki üyelerde kimbilir ne konular açacaklar, inciler saçacaklardı.

— Arkadaşlar, dedi, amortisman ne yer, ne içer, ne de kendini savunmak için karşımıza geçer. Yoktur eli, ayağı. Karnı doyar verirsek motorin, makine yağı. Aslında ellibin lira, onun değeri karşısında çok küçük bir sayıdır. Amortisman elektrik fabrikamızın eskime payıdır.

Satılmış çarıklı kurmaydı. Kolayca olmazdı tuş. Başkana dönerek bağırdı:

— O halde vatandaş Amortismanı, tornistanı bırak da Türkçe konuş!...

Elektrik ampulleri deniz fenerleri gibi bir yanıp bir sönmeye mi başladı? İki yönlü anarşi sokak ortasında demokrasiyi mi taşladı? Kuyruklara basa basa, karaborsa yine ortalıkta görünmeye mi başladı?

Suçlu ne Ahmettir, ne Ayşe, ne de Sabahat, Zühtü'dedir kabahat?.

Fiyatları hergün denizler gibi dalgalandıran, etiketleri dar gelirlilerin yetişemeyecekleri yüksekliğe kaldıran, hazineye kepçesini daldıran, karşıt gruplara kırmızı görmüş boğalar misali saldıran kimseler değil, sadece bir türkü: Zühtü'dür, Zühtüüüü...

Gittikçe azdı. Okullara kitap yazdı. Sol kaleye kılınç üşürdü İşçiyi doktora, doktoru dişçiye düşürdü. Bardağı doldurdu taşırdı, düz yolda yönünü şaşırdı. Doğrulara kızdı, gerçeklere küstü. Oyunlarına kandık, sözlerine inandık Zühtüüüü.

Ah Zühtü, vah Zühtü. Çek elini yakalarımızdan. Bu kadarı da günah Zühtü. Masanın altında yobaz, üstünde Atanın büstü: Bu dolmaları yutan kalmadı Zühtüüüüü...

BİR REKLAM

Gazoz bu kapağın altında
Açmasını bilirsen içersin
Kömür de, petrol de, altın da
Ayaklarının dibinde
Nalçalı papuçlarınla
Basar geçersin.

DEMEÇ

Köprüler yaptık
İktidara geçmeye
Su bulunmazsa da içmeye
Musluklardan oy akacak
Bekle hele
Herşeyin falına bakılacak
Seçimde atarsak gele.

BAŞLIKLARLA BAŞBAŞA

Komandolar Ankara Tıp Fakültesine girdiler.

— Hazır ayakları ile gelmişken, merhabadan sonra, birer teskin iğnesi vurun kabadan.

Karataş: Bazı TRT. cilere Ankaranın havası yaramıyor, dedi.

— Başketin kirli havası, Genelbaşkan gibi yalnız politika tilkilerine yarıyor anlaşılan.

Carter Makarios'u tutuyor

— Sanmıyoruz. Nik Karter tutsa, tutsa Arsen Lüpeni tutar.

AP. Örgütüne: «Seçime Hazır ol» emri verildi.

— Kırata da çuvallarla arpa, küspe gönderildi.

M.H.P. Genel başkanı: «Seçimi tek başımıza kazanırız» dedi.

— Doğru söyledi. Sayın genelbaşkan seçimi tek başına kazanacak, partisinden yalnız kendisi milletvekili olacaktır.

Başbakan: «Ortalıkta fukara, aç bırakmıyacağız, dedi.

— Kestirme yol tutulacak, habezanların hepsi mapusanelere mi tıkılacak?

Seyirci televizyonda gülmece programlarının artmasını istiyor.

— TRT. bu isteğe uydu. Partilerin genelbaşkanlarının yapımlarını ekranlara koydu.

YOZYÜREK'İN en yeni SERÜVENLERİ

Sulhi Dölek

YOZYÜREK'İ hiç kimse hayvanat bahçesine götürmemişti çocukluğunda. Arkadaşlarından biri, karıncalar, solucanlar ve kanadı koparılmış sineklerle doldurduğu bir kutuyu hayvanat bahçesi diye yutturmaya kalkmıştı bir kezinde. Ama bu kutu daha çok bir şapkaya benziyordu. Yozyürek kutuyu içindekilerle birlikte oğlanın kafasına geçirerek kanıtlamıştı bunu.

Büyüdükten sonra da kimse hayvanat bahçesine götürmedi Yozyürek'i. Yetmiş yaşına gelse bile kimsenin götüreceği yoktu. Herkes kendi sorunlarına öylesine dalmış ki! Böyle bir ortamda kolay kolay kimseden sizi hayvanat bahçesine götürmesini isteyemezsiniz. Durakta kırkbeş dakikadır otobüs bekleyen kır saçlı kadıncağıza yaklaşıp «Beni hayvanat bahçesine götür,» deseniz biraz tuhaf olur.

Adamımız kendi kendine gitti hayvanat bahçesine. Kapıdaki bilet kesicisi, soran bakışlarla baktı. «Biletin nerede?» der gibi.

Yozyürek de bakışlarıyla «Ben hayvanlarımızın sağlığını denetlemek için geldim,» dedi. «Kimbilir nasıl işkence ediyorsunuz masumcuklara, rezil herifler!»

Adamın bakışları karşılık uçurmakta gecikmedi:

«Bu numaraları babana yuttur!»

«Babam için daha başka numaralarım var,» dedi Yozyürek bakışlarıyla.

Bilet kesicisi bir şey demeden baktı.

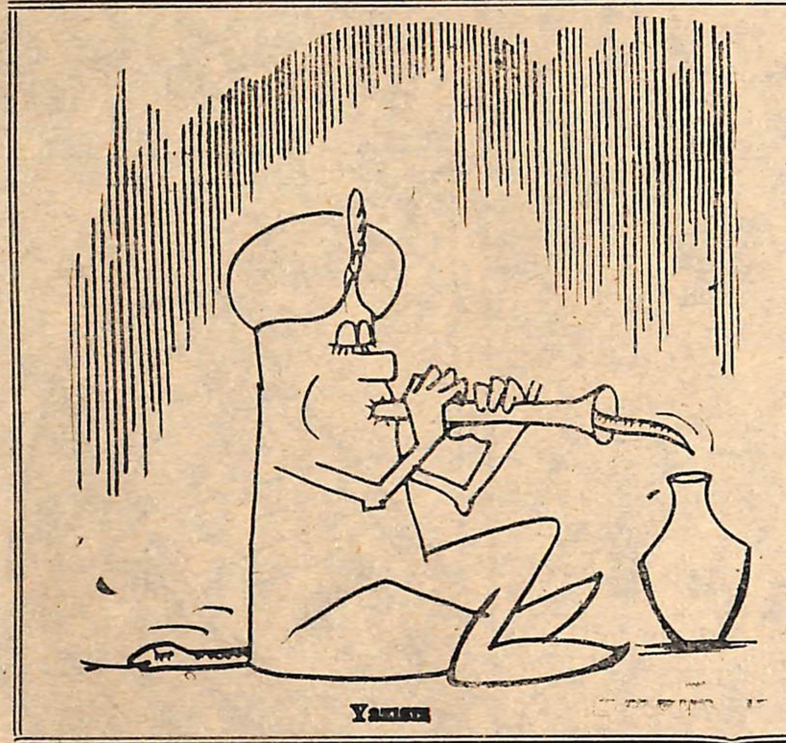
Yozyürek dik dik baktı.

Bakış düellosundan yenik çıkan bilet kesicisi, «Bilet birinin bir şeyidir,» diye düşünüp bilet sormaktan vazgeçti.

Bu noktada bir saplama yapmamız kaçınılmaz oldu. Toplumumuzda birilerinin bir şeyleri olan kişiler pek çoğaldı son günlerde. Eskiden yolda kavga edenler birbirlerine «Sen benim kim olduğumu biliyor musun?» diye sorarlardı. Bu kalmadı artık. «Sen benim kimin neyi olduğumu biliyor musun?» diye soruyor herkes. O zamanlar herkes bir şeydi. Şimdi herkes birinin bir şeyi. Birinin bir şeyi olmayanlar da birinin bir şeyi imiş gibi yapıyorlar. Bir budala yanılıp «Benim hiç kimsem yok. Yalnız kendime güvenirim,» dese, bir kaşık suda boğarlar zavallıyı.

Bu sözlerimizle kimseyi eleştirdiğimiz sanılmasın. Toplumumuzdaki olumlu gelişmeleri vurgulamak istiyoruz sırf. Eskiden her mahalleden bir milyoner çıkıyordu. Paranın değersizliği zamanla anlaşıldı. Belki de buna enflasyon neden oldu. Kısacası şimdi her aileden bir bakan, bir genel müdür, ya da bir başka adam çıkıyor. İşte o büyük adam tutup ailesindeki herkesi milyoner ediyor. Başbakanın «Dilinizi trilyona alıştırın,» demesi boşuna değil. Yakında milyonlarca milyoner olacak ülkemizde. Yeter ki sıramızı beklemesini bilelim. (Saplama burada bitti.)

PARMAKLIKLARIN ÖTESİ VE BERİSİ

Yozyürek önce tavuklara baktı. İsimleri Lâtince yazsalar da yutturamazlardı. Basbayağı tavuktu bunlar. Millet tavuk görmek için mi geliyordu hayvanat bahçesine? Gidip bilet parasını geri istemeyi düşündü Yozyürek. Bilet almadığını anımsayınca içine bir durgunluk çöktü.

Az ilerisinde bir baba, elinden tuttuğu oğluna hayvanları gösteriyordu. Yozyürek kendini çocuğun yerine koyarak çocukluğunda tadamadığı hoşlukların özlemini gidermeye çalıştı. «İşte bu çocuk benim. Yanımdaki de babam. Hadi bana hayvanları anlat baba.»

Oyununu daha gerçekçi biçimde sürdürebilmek için iyice yaklaştı baba ile oğula.

«Bak oğlum, bak, maymunlara bak!»

Maymunlar bakılacak gibiydi gerçekten. Bir tanesi ellerini ensesinde kavuşturup yatmış, eşine bitlerini ayıklatıyordu. Bir başkası, seyreden onca insana aldırmadan eşini öpmeye çalışıyordu. Beşinci maymun tek başına oturuyordu tellerin dibinde, garip. Yanan sigarasını onun önüne attı adam. Bunu yenecek bir şey sanan hayvancık alıp kokladı. Küller burnuna kaçtı. Aksırdı. Sigarayı dışarı attı.

Baba gülüyordu. Oğul da gülüyor ve beğeni dolu bakışlarla bir babasına, bir maymuna bakıyordu.

Ayıların kafesinin önünde durdular. Artık fırlatacak sigarası yoktu adamın. Boş elini bir şey atıyormuş gibi öne doğru savurdu, sonra saçlarını kaşıdı bu eliyle. Birkaç kez yeniledi bunu. Her seferinde ayı kendisine yiyecek atıldığını sanıp umutla ağzını açıyordu.

Oğlan kahkahayı basıyordu. «Yaşa baba!» Ayıyı amma da işletiyorsun ha!»

Adam ayıyı bir süre daha işlettikten sonra yürüdü. Ona tapan oğlu da yanısıra yürüdü. Aslanların önüne geldiklerinde gülmeyi kesti çocuk. Babası da saygılı bir sessizliğe büründü.

«Bana aslan derler oğlum,» dedi neden sonra. «Ormanların kıralıdır kendisi. Tüm öteki hayvanlara sözünü geçirir.»

Böğürleri zayıflıktan birbirine yapışmış, tüyleri dökülmüş, kaşınıp duran ormanlar kıralını ilgiyle inceledi çocuk. Ağzı açık, babasının anlattıklarını dinledi.

Baba, aslanı işletmeye falan kalkmadı. Utanmasa ceketinin önünü ilikleyecekti.

İşte bu da devedir oğlum. Deve! Hişşt deve! Deveye bak, deveye!»

Yerden bir çubuk alıp oğlunun eline tutuşturdu. Sanki onu iyi yetiştirip yetiştiremediğini sınamak ister gibiydi. Çocuk, parmaklığın dibinde oturup geviş getiren hayvanın burnuna soktu çubuğu.

«Hep burnuna olmaz oğlum. Biraz da kulağını dürt.» Keyiften ölecek gibiydi adam.

Çocuk, devenin kulağını da dürttü.

Hayvanat bahçesi gezisinin burada sona erdiğini anladı Yozyürek. Çubuğu çocuğun elinden aldı. Babanın burnunu dürttü bununla. Sonra da kulağını.

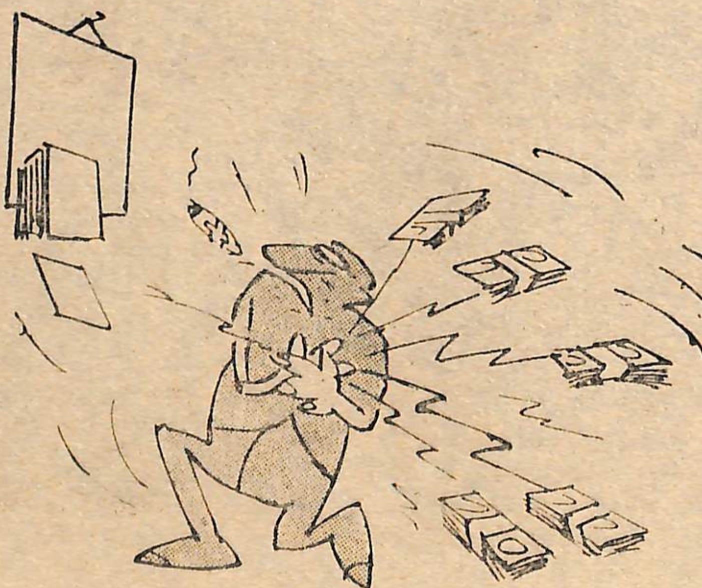
«Hey, ne oluyorsun?»

Anasının genç yaşta ölümüne neden olan, kendisine üvey anneler elinde acı çektiren, sonunda da acımasızca sokakta bırakan babasını, bu babayla ölçüştürdüğünde sevimli buluyordu Yozyürek.

Çubuğu bırakıp yumrukla vurdu adamın burnuna. Sonra dizini tekmeledi. Hırsını alamayıp kulağını da ısırdı. Yetişmeseler koparırdı belki.

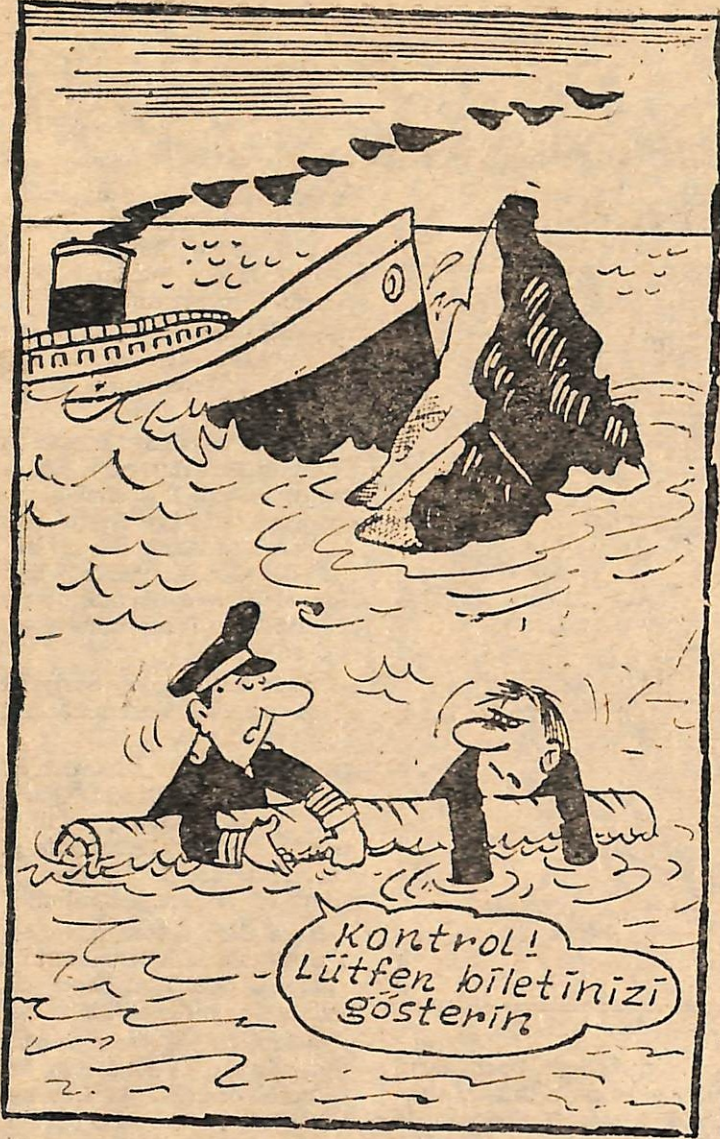
Sulhi DÖLEK

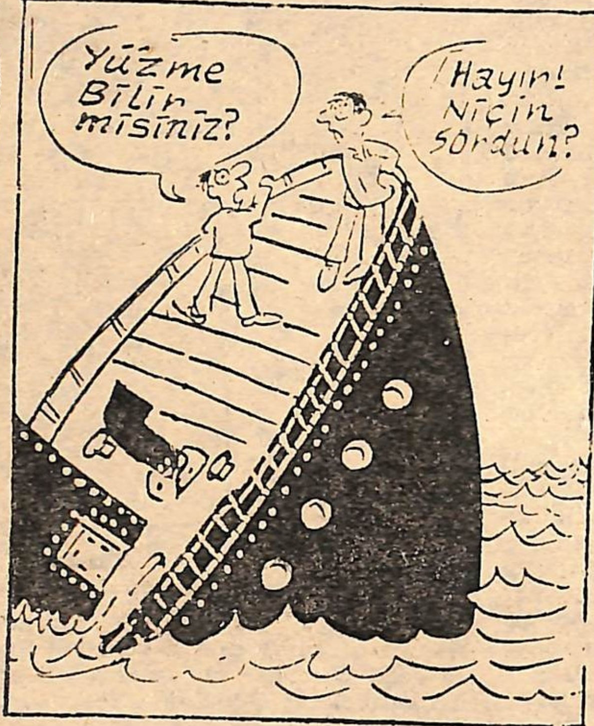
Vergi ayları kâlp yapıyor — Gaz —

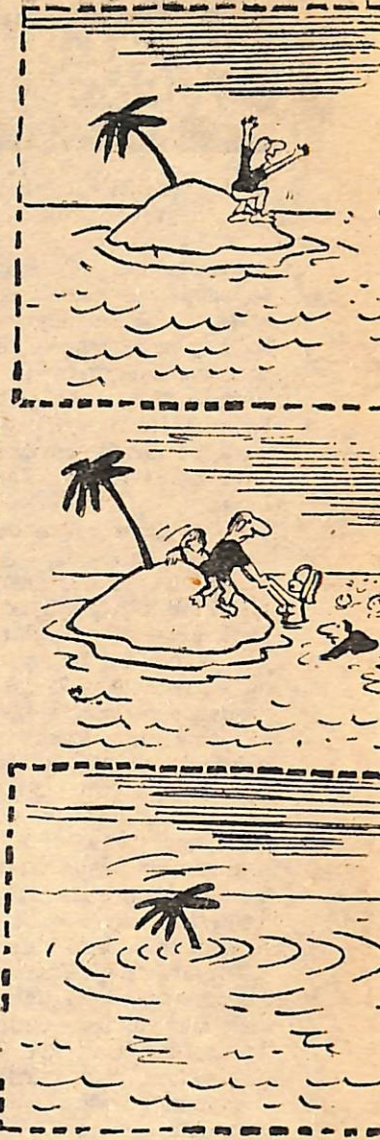

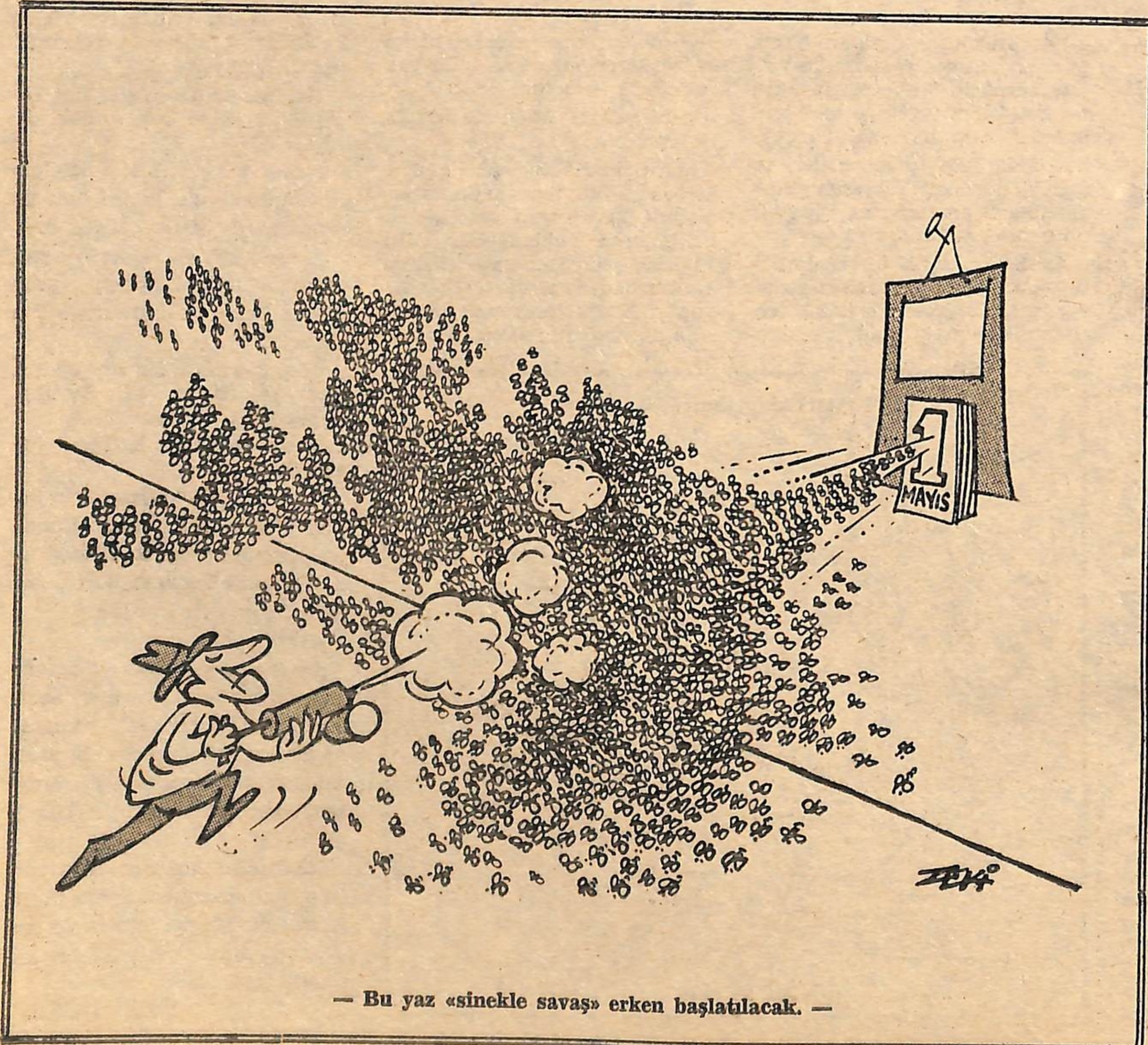
— Ah, kalbim!...

deniz ve insanlar

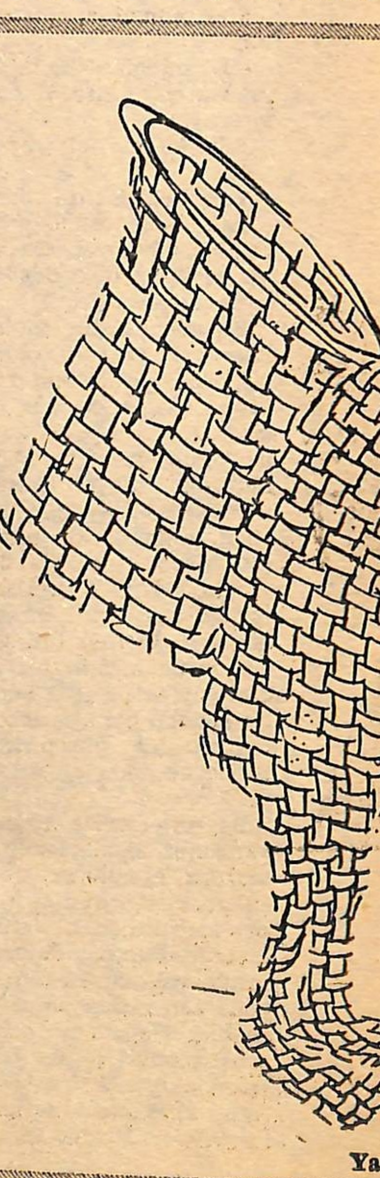

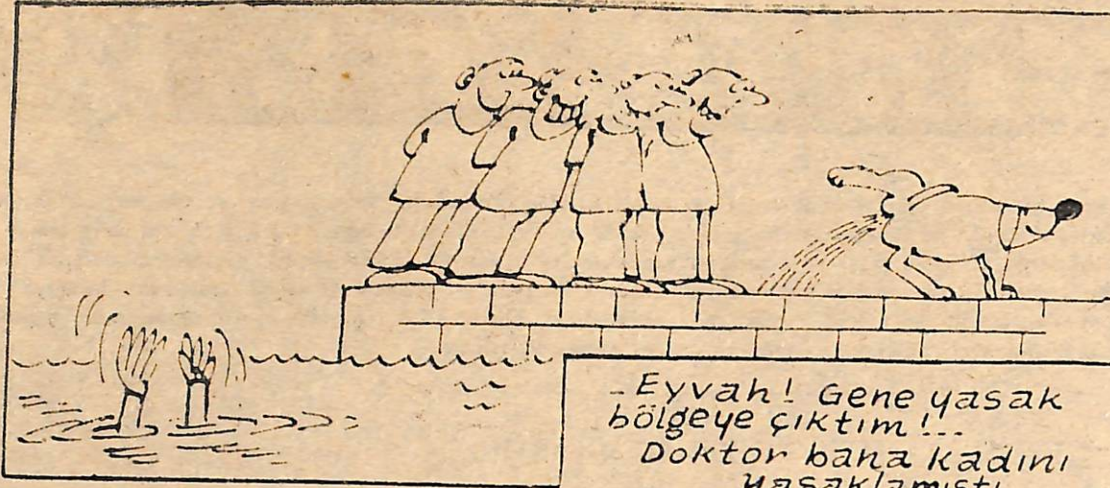

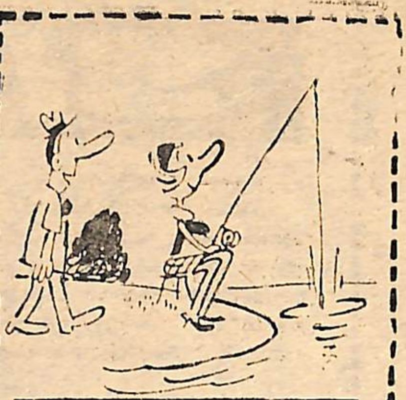

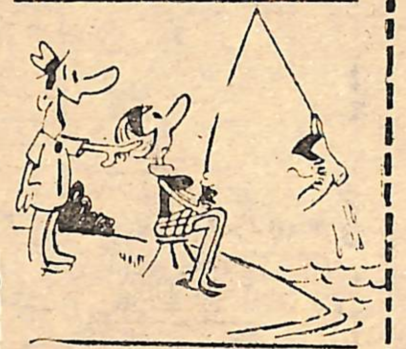
— Bu yaz «sinekle savaş» erken başlatılacak. —

Ya

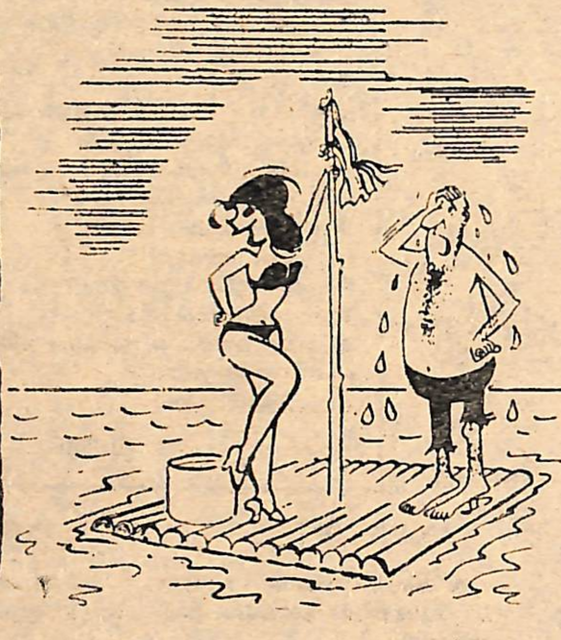

— Beni kandıramazsın herif, sarmaşıkların arasında sarmaşdolaş olmuşsun!...

Sizin için...

Sevgili okurlarımız,

Bildiğiniz gibi AKBABA yalnız bir mizah dergisi değildir; Türk mizahının yüksek okuludur da. Cumhuriyet dönemi mizahçılarımızın hemen tümü ilk umutlu adımlarını AKBABA'da atmışlardır. Bu mizah yüksek okulu, yetenekli öğrenciler için bir kez daha ardına kadar açıyor kapılarını, «Sizin için» sayfalarını siz genç yazar ve çizerlerin yapıtlarına ayırıyoruz. AKBABA neşeyi paylaştıran dergidir. Neşenin paylaşılması neşenin büyümesini sağlar. Siz de neşenizi paylaştırmak istemez misiniz? Muhakkak ki neşeli anılarınız, biraraya gelince anlattığımız fıkralar, çizdiğiniz veya çizmek istediğiniz karikatürler vardır. Gelin, AKBABA'DA buluşalım... Göndereceğiniz yapıtlarınızla «sizin için» sayfalarında neşenin büyümesini sağlayalım. Sevgilerimiz, her zaman sizlerindir...

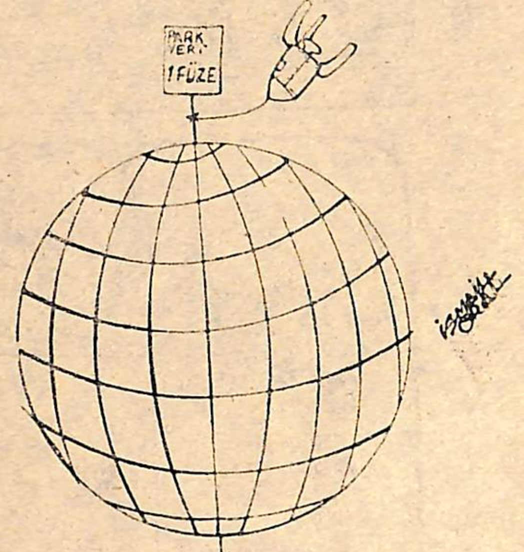

Bahadırhan TOKMAK — ANKARA

HERGÜN YANAR AĞLARIM

Yapayalnız bir insanım
Vurulan, öldürülen gençler için
Hergün yanar ağlarım.
Yazık değil mi? gidenlere
Yazık değil mi onları yetiştirenlere.
Bir genç nelerle yetişiyor
Bir kahpe kurşun gençliğini yitiriyor
Hani, kardeş kardeşi vururmu
Diye çınlattığımız semalar
Ne çabuk unutuldu
Kan döktüğümüz davalar.
Yazık, yazık bizlere ki
Düşmanı kendimize güldürür olduk.
İnsanlığımızı yitirip
Kardeş katili olduk.

M. SOYOĞLU — ANKARA

Yazısız

BEN KORKUYORMUYUM

Köylü kadın taksiyle yeşilköy'e gidiyordu. Ancak şoför felâket bir şeydi. Arabayı deli gibi sürüyordu. Nihayet dayanamıyan kadın: «Yavrum ben ilk defa arabaya bindiğim için korkuyorum, ne olur yavaş sür!» deyince şoför hemen cevabı yapıştırdı. Korkacak ne var hanım. Bende ilk defa araba kullanıyorum ama, bak hiç korkuyor muyum?.

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç reis cad. Birlik Ap. D-Blok
No. 14/13 Telsizler/ANKARA

KAÇ YAŞINDA?

İki oğlan çocuk parkta konuşuyorlardı:

— Kaç yaşındasın? diye sordu biri.

—Beş yaşındayım... Ya sen?

— Bilmiyorum.

— Kızlarla ilgilenmeye başladın mı?

— Yoo!...

— Öyleyse dört yaşındasın.

İŞ

— Kadınların yazın çıplak bacakla dolaşması beni mahvediyor.

— Ne o, çapkınlığa mı başladın?

— Hayır çorapçılığa

Hilmi KURAN
Kiramettin Mah. Basmacı sok.
No: 61 MUĞLA

ANA NEDEN

Kadın bir yandan ağlıyor, bir yandan da kocasına bağırıyordu:

— Dünyada senden daha alçak bir erkek yok, anladın daha alçak...

Ah tanrım nasıl aldandım, nasssıl? Yalandı. Herşeyin yalandı. Beni sevdiğin, güzel bulduğun, herşey yalandı... Benimle param olduğu için evlendin...

— Hayır karıcığım, inan ki seninle paralı olduğun için evlenmedim.

— Öyleyse neden evlendin?

— Ben parasız olduğum için hayatım.

ATO — İSTANBUL

ŞANGIR ŞUNGUR

Kadın papağanını gümrükten geçiremeyeceğini anlayınca bir kutuya koymuş, üzerine de «kırılacak eşya» yazmıştı.

Gümrük memuru yazıyı okuyunca kutuyu kaldırıp silkelemeye başladı... Aynı anda da papağandan cevap geldi: «Şangur, şungur, şangur, şungur...»

SİSTEM — 3 FAN
Van Bölge Temsilciliği
Ümit KAYAÇELEBİ P.K. / VAN

TREN GELİYOR

Dumanını tüttüre tüttüre,
Düdüğünü öttüre öttüre,
Tren geliyor;
Yari hem götüren,
Hem getiren geliyor.

Veysel KARASOY

Seçim kavgası!...

ONUN GİBİ

Hakim nihayet itiraf eden suçluya:

«Şunu en başta söyleseydin, bizi bunca zaman yorulmaktan kurtarmış olurdun.»

Suçlu arsız arsız güldü: «Şimdi anlaşıldı. Siz de benim gibi çalışmaktan hoşlanmıyorsunuz hakim bey.»

Yavuz İPLİKÇİ
Oruç reis cad. Birlik Ap. D-Blok
No. 14/13 Telsizler/ANKARA

PORTRE

Üsküdarda
Arka sokakta
Bir çocuk
Kimsesiz bir hiç
Kaderine terkedilmiş
Sanmayınki piç
Bir insan mahsulü.
Herzaman gözü yaşlı
Burnu ıslak
Kıçı çıplak
Ve pipisi dışarda
İçler acısı bir çocuk.

FLAŞ HABER

Mutlu kıldı mahalleyi
Bu hayırlı haber
Gözaydına gitmeli
Kamile Hanıma
Çünkü beyi
Bıraktı içkiyi
Ve de
Kedileri hamile
Bu şiir ise yazıldı
Karşılıksız çek gibi
Hamiline.

YILMAZ KOCABALI
TARİŞ İST. ŞB. Sİ

TRABZONLU Hasan Kaptan da bir gövde vardı, nah manda sanırsın. Takasıyla İstanbul'a kereste getirmişti Hasan kaptan. Fırsat budur diyerek dolaşmaya çıktı. Otobüse bindi ama otobüs tıklım tıklım doluydu. Bizimki bilet almak için bir adım öne gidince, birinin ayağına basıverdi. Adamda bir bağırış. Sanırsınız otobüs üstüne yıkılmış. Ardından dündü bizimkine bastı kalayı:

— Dangalak herif.

— Uy anam! Ha sen pana mu söyleysun oni?

Adam, Hasan kaptanın gövdesi gibi sesini de duyunca rota değiştirmek zorunda kaldı.

— Niçin kızıyorsunuz bayım, dangalak hiç de kötü bir söz değil ki.

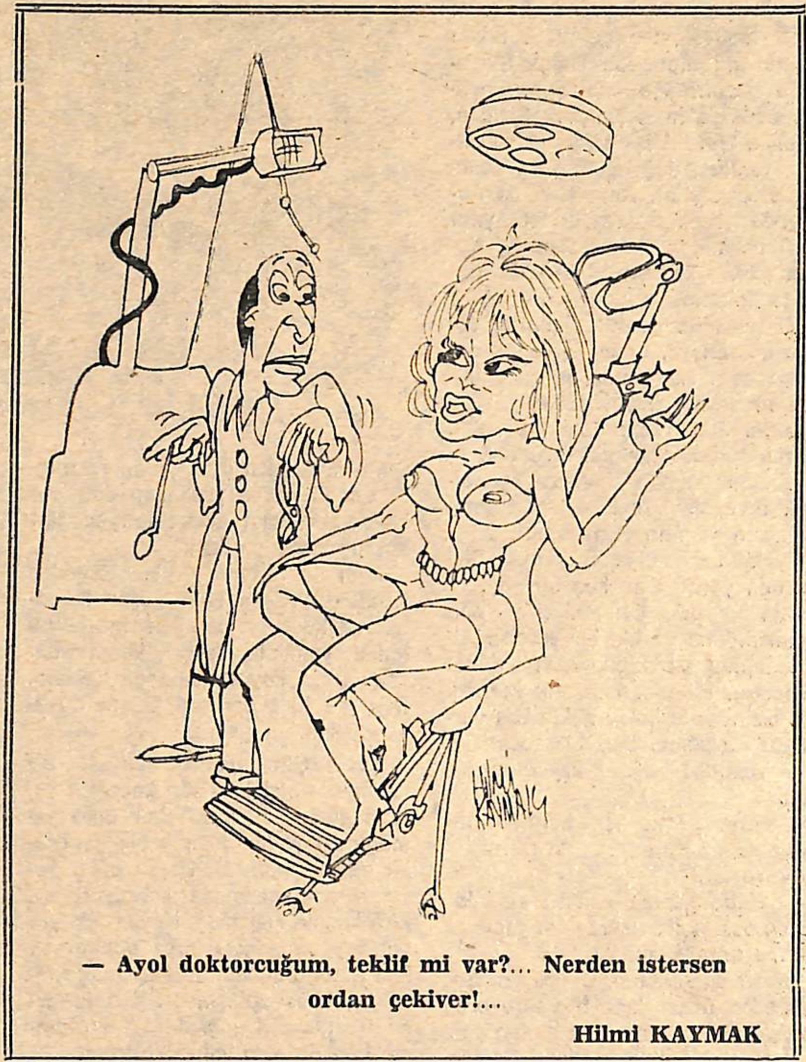
Hasan Kaptan hoşnut olmuştu. Kulaklarına varan ağzından altın dişleri ışıldadı bir yol.

— Haçan pizum sülale hep boyledur. Penum pi amucam vardur, ha sen oni cöreydun. O penden da dancalaktur.

Yazısız

Serdar GÜLEÇ

— Ayol doktorcuğum, teklif mi var?... Nerden istersen ordan çekiver!...

Hilmi KAYMAK

ZAMANA TASVİR

Kemerler sıkmaktan daraldı bel de
İğneydi ipliğe döndü belimiz
Motor yağlarını hep yiye yiye
Yalana olmayan kaldı neyimiz

Düze inecekmiş dağdaki ayı
Hem de olacakmış herkese dayı
İlle de İspanyol ister paçayı
Modaya uymayan kaldı ayımız

Siyaset ehlinde kalmadı haya
Eller aya gider biz kaldık yaya
Kayserili namı vermiş dünya'ya
Sucuk salam oldu eşek atımız

Nadide GÜRAY
Maraş Cad. No. 41 — VAN

«NE DESEM Kİ»

Çektiğim cefâ Sürdüğüm sefâ Oh defa, defâ Zenginmişim ben	Para ve akıl Çimento, çakıl Peşime takıl Diyemem ki ben	Vâ, Vâ diyerek Sûni gülerek Gözler süzerek Konuşamam ben
Güzelse göze Gerçekçi söze Tatlımsı öze Hayranım ben	Yapılan işe Ağıza dişe Kapalı gişe Bakamadım ben	Çalım atmanı Umut satmanı Yemek tadmanı Hoş göremem ben.
Atılan taş'dan Oynayan kaş'dan Kel olan baş'dan Hoşlanamam ben	Öyle nutkunu Senin tutkunu O boyutunu Beğenemem ben	Ahmet Oğuz TUNÇMAN Aksaray/İST.

BİR KERE VURDUMSA

Bir adam rüyasında, gökyüzünde boynunda davul, elinde çomak bir melek görüp vazifesini sorar, melek:

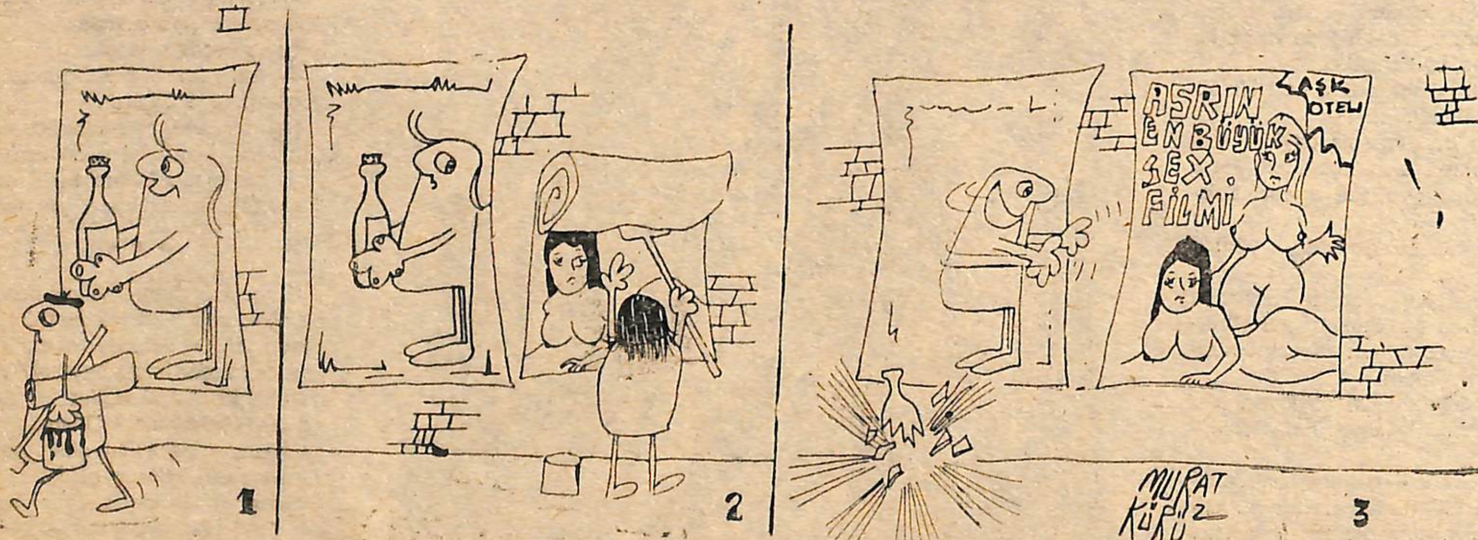
— İşim yeryüzünde ulemadan biri sadaka verdiği zaman bu çomağı davula bir kere vurmaktır der, herif sorar:

— Şimdiye kadar kaç kere vurdun?

Melek cevap verir:

— Elim kırılsın eğer bir kere vurdumsa...

SİSTEM — 3 FAN
Van Bölge Temsilciliği
Ümit KAYAÇELEBİ P.K. / VAN

Murat KÜRÜZ — İSTANBUL

O sabah öyle mutluydumki... Arkadaşım Joan bir gün evvel İngiltere'den gelmişti. Erken saatte onu otelinden alarak Singapur'u gezdirmeğe başladım. Hayatım Malezya'da geçmişti. Sadece, tahsilim için iki sene Avrupa'ya gitmiş, yeniden doğduğum yere dönerek evlenmiştim. Ama yine de Avrupa'da geçen o kısacık iki yılın anısı bana çok tatlı geliyordu. Kocam gibi, arkadaşım Joan'ı da orada tanımıştım.

Malezya'nın çeşitli yönlerini Joan'a gösteriyor, onun hayranlık dolu bakışları karşısında ben de büyük bir sevinç duyuyordum.

Sonra Tiger Balm parkına ettik. Bu parkta çocuklar gibi eğlendik.

Parktan çıkıp arabamıza yönelmek üzreydikki, şık giyimli genç bir adam yanıma yaklaşarak:

— Mildred! diye bağırdı. Sizi yeniden görmek ne hoş bir şey.

Ona hayretle baktım. Zira onu tanımadığıma ve hiç bir yerde rastlamadığıma emindim. Joan adımı söylerken işitmiş, ahbaplık kurmak için bizimle bu kolay şekle baş vurmuştu kuşkusuz. Sert bir sesle:

— Vaktinizi boşuna kaybetmeyin, dedim.

— Fakat... Mildred... beni hatırlamış olmanız lâzım, ben, William.

— Yeter!.

— Hatırlasanıza canım, siz, Johor'da eski sultan sarayının yanında oturmuyormuydunuz?..

Bir an durakladım. Doğruydu. Evlenmeden önce, kısa bir süre orada yaşamıştım ama bu süreden pek az kimseye bahsetmiştim. Orada yaşadığımı bu adam nasıl öğrenmişti?.

Şaşkınlığımı farkederek:

— Araba kazası geçirmenizden az önceydi, diye devam etti, sizi oyalamak için evinize gelir piyano çalardım. Hatta en sevdiğiniz kompozitörleri sayabilirim: Mendelson, Prokofief, Saite. Haydi Mildred, bırakın artık bu yalancı tavırları...

Neden beni tanımamazlıktan geliyorsunuz?.

Joan'a baktım, alayla gülümsüyordu. Müzikteki zevklerimi bildiğinden, adamın aldanmadığına emindi.

— Nekahet devrenizi hiç değilse hatırlayın, diye adam ısrar etti, camileri beraber gezmezmiydik?

Sözleri doğruydu. Doğru olmıyan tek şey: Onu asla tanımadığımdı. Sıkıldığımı belirterek beni rahat bırakmasını söyledim.

— Peki, mademki istemiyorsunuz giderim. Ama hiç de nazik bir davranışta bulunmadınız.

Biraz uzaklaştı, sonra sert bir dönüşle seslendi:

— Her ne derseniz deyin, size bir iyilikte bulunacağım. Peter Green döndü ve sizi arıyor. Sakının.

Cevabımı beklemeden, yürüdü gitti.

Joan merakla sorular sormağa başladı. Ben bir otomat gibi yürürken onu hiçte tatmin edecek cevaplar veremiyordum.

— Bu adam yalan söylüyor, onu tanımıyorum... Asla... Asla tanımıyorum.

Peter Green'e gelince, onu tanımadığımı iddia edemezdim: Az kalsın evleniyordum onunla. Uygunsuz işler yaptığını öğrenir öğrenmez terketmiştim onu. Hayatımı bir macera adamı ile evlenerek mahvetmek istemediğimi o da anlamıştı sanırım. Aradan uzun yıllar geçmişti. Ve bu neden yüzünden dönüpte benden intikam almak istiyeceğini de hiç sanmıyordum.

Joan ile rıhtıma gittik. Kayıklar içinde kaynaşan halk, gezer lokantalar, dükkânlar, onu öylesine büyülediki, yeniden başka konulardan söz açarak keyifle gülmeğe başladı. Ben ise halâ parktaki adamı düşünüyordum.

Sonra Çin mahallesindeki bir lokantada bizi bekliyen kocamın yanına giderek hep beraber öğle yemeğimizi yedik. Joan'ın bir gevezelik ederek parktaki küçük olayı kocama anlatmasından korkuyordum. Zira kocam kıskançtı. Neyseki böyle bir şey olmadı. O biraz dinlenmek için oteline döndü. Bir kaç saat sonra yeniden buluşmağı kararlaştırmıştık tabii. Kocam da işine gidince, ben de evin yolunu tuttum.

* * *

Evde yalnızdım. Kapı çalındı, açtım: Parktaki yabancı karşımda. Kapıyı derhal kapatmak istedim ama o benden önce davranarak içeri girdi.

— Mildred! Bu sabahki davranışınızı izah ediniz!

— Çıkın evimden. Yoksa çağıracağım.

— Buraya size yardım etmek için geldim. Bırakın konuşayım.

Çaresiz, onu salona götürerek oturması için bir koltuğu işaret ettim. Belki de gerçeği öğrenirdim.

— Şimdi yalnızız, beni tanıdığınızı ne olur itiraf edin.

Gözlerimin içine bakıyordu. Bakışları samimi gibi idi.

— Yemin ediyorumki sizi tanımıyorum, diye cevap verdim.

Sigara paketini çıkartarak bir sigara yaktıktan sonra:

— Halâ sigara içmiyormusunuz? diye sordu.

Bu da doğruydu. Sigaradan derin bir nefes çektikten sonra, sıkıntılı bir sesle:

— Geçirdiğiniz araba kazası size büyük bir şok meydana getirmişti, dedi. Çok güçsüz düşmüştünüz.

— Kaza hiçte dediğiniz kadar önemli değildi.

— Bakın onu da hatırlamıyorsunuz. Hattâ piyano çalmanız bile yasak edilmişti.

— Ama o...

— Bileğinizin çıkmış olmasından dı biliyorum.

Bu da doğruydu.

— Kendinizde değildiniz aslında, diye çekingen bir sesle ekledi.

— Hafızamı kaybedecek kadar değil, diye isyanla bağırdım.

Nihayet bu kötü kelimeyi kullanmıştım. O zamanki kazayı pek güzel hatırlıyordum. Her şeyi unutmuş olmam olanaksızdı.

Yeniden kapı çalındı.

Joan gelmişti. Evdeki yabancıyı görünce, sitemle:

— Birbirinizi tanıdığınızı zaten anlamıştım, dedi. Ama benden niye sakladın Mildred? Bana güvenmiyor musun?

Yabancı adam, Joan'ın varlığından sıkılmış gibi izin istiyerek kalktı. O gittikten sonra kendisini tanımadığıma Joan'ı inandırmak için elimden geleni yaptım ama bir türlü başaramadım bunu.

* * *

Ertesi gün, yabancı adam bana telefon ederek yeniden Peter Green'den sakınmamı bildirdi. Deli olacaktım, onu dinliyecek yerde, Johor'a, Peter Green'in bulunması ihtimali olan yerlere giderek onu bulmağa ve konuşmağa karar verdim. Hem orada beni o zamanlar tedavi etmiş olan doktoru da görebilirdi, hastalığım hakkında daha kesin bilgi edinirdim.

Ama ne yazıkki, Johor'da Peter Green'i bulamadım. Beni tedavi etmiş olan doktor da bir sene evvel ölmüş.

Ne yapacağımı bilmez bir halde parkta dolaşırken, genç bir kadın koşarak yanıma geldi:

— Mildred! Ne güzel bir rastlantı bu... Nasılsınız?

— Bir yanlışlık olacak efendim. Beni benzettiniz herhalde.

Kadın bana bir an hayretle baktı. Sonra:

— İnılacak şey değil, dedi. Sese varıncaya kadar aynı...

Birden, belki bu olayında bir fırsat olacağı aklıma gelerek:

— Bana biraz bilgi verebilirmisiniz, dedim, çünkü beni bir başkası da benzetti... Genç kadın kısa bir çekingenlikten sonra.. Benim özel hayatımı bütün ayrıntılarıyla bir çırpıda anlattı.

Kendi kendime yeniden aklımı kaybediyorum diye sordum. Yoksa bütün bu yabancılar mı el birliği etmişlerdi... Ama neden?

— Mildred burada yaşadı. Eski sultan sarayı yanında. Çok zevkli bir kızdı. Evi nefis eşyalarla döşeliydi. Arkadaşlarımızdan biriyle, Peter Green ile nişanlandı. Ama Peter'in başı polisle derde girince nişanı attı.

— William isminde bir arkadaşı var mıydı? diye sordum.

Genç kadın sevinçle:

— Mildred! Siz olduğunuzu biliyordum! diye bağırdı.

Tam bir saat, onu inandırmak için çatıştım kendisini tanımadığıma. Ama inanmadı. Evime nasıl döndüğümü bilmiyecek kadar perişandım.

* * *

Gerçeği öğrenmeliydim. Bunu bana öğretecek olan tek kişi de Peter Green idi. O yıllarda hafızamı kaybedecek kadar hasta mıydım? Yoksa ne olduğunu bilmediğim bir tuzağa mı düşürülüyordum? Odamda, kafese konmuş bir aslan gibi dolanıp duruyordum. Telefon çaldı.

Peter idi telefonda. Johor'a giderek kendisini aradığımı öğrenmiş. Neler olup bittiğini soruyordu bana. Sözlerimden bir şey anlamadığı meydandaydı. Evine gelmemi daha iyi konuşacağımızı söyledi. Teklifini

derhal kabul ettim. O saatte kocam kulübe giderdi. Gözlerden uzak, daha iyi konuşabilirdik.

Arabama atladım, karanlık gecede farlarımın ışığında verilen adrese doğru yola çıktım. Arabayı yolda biraz uzakta bırakarak aşağı indim.

Ev tarif edildiği gibiydi ama pencereler kapkaranlıktı. Zili çaldım. Açılmadı. Yeniden çaldım, yine açılmadı. Birden korkuya kapılarak arabamı bırakmış olduğum yere koşmağa başladım. Arkamdan ayak sesleri geldi kulağıma. Ve bir silah sesi... Kırılan camların şangırtısı.. Arabama ateş etmişlerdi ama ben yaralanmamıştım. Sonra, nasıl oldu bilmiyorum, yere düştüm.

* * *

Sesler, gölgeler, beyazlı erkekler, beyazlı kadınlar... Gözlerimi güçlükle açıyorum. Bir kadın sesi:

— Kendine geliyor, dedi.

Konuşmak istiyorum, sesim çıkmıyor. Kendimi öyle kötü hissediyorumki... Bu hastahane odasında, yatağımda sağlıklı olarak oturabilmem için haftalar geçti. İlk ziyaretçim, genç bir erkekti. Daha doğrusu, genç bir polis müfettişi. Ellerimi avuçlarına alarak:

— Nasılsınız? diye sordu.

— İyiyim, ama ne oldu? Başıma neler geldi?

— Önce şuna emin olunuz, hafızanızı hiç bir zaman kaybetmediniz. Sadece çok kötü insanların oyununa getirildiniz. Cesaretli olunuz, çünkü söyliyeceklerim sizi her şeye rağmen üzecektir. Kocanızın bir sevgilisi vardı. Sizi bırakıp onunla evlenmek istiyordu ama sizin servetinizi de beraberinde göstererek... Bu çirkin oyunu kurarak sizi bir tuzağa sürükledi, niyeti karanlıkta öldürmekti... Johor'da gördüğünüz kadın sevgilisi, William da kadının erkek kardeşiydi. Bütün bunları nereden öğrendiğimi sormayınız. Rastlantı diyelim şimdilik. Hiç bir şeye üzülmeyin artık çünkü suçlular yakalandı.

Sıkılgan, fakat sevimli bir gülümsemeyle:

— Bir gün her şeyi daha ayrıntılı anlatırım size, diye ekledi.

Göz yaşlarımı tutamadım.

— Ağlamayınız, dedi. Çok şanslı bir insansınız: Yaşıyorsunuz.

Çeviren: Süheylâ AYKUT

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

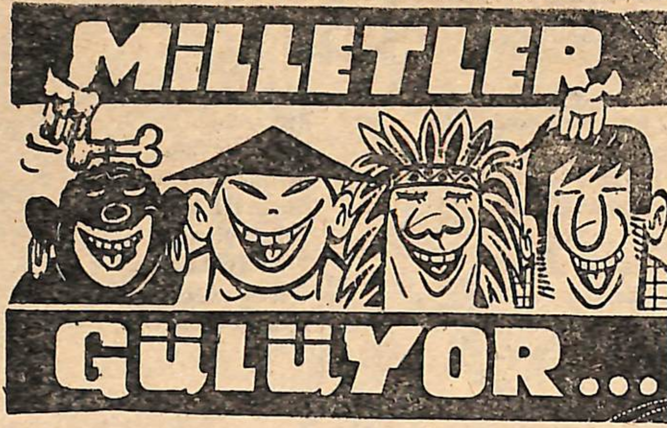
Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira.
Fiyatı : 250 kuruş,

Dağıtım :
Hürriyet Gazete Dağıtımı A.Ş.

— Bu evin şöhreti senin elinde, hadi göster kendini!...

GÖNÜL POSTASI

Bir genç kız «Gönül Postası»na bir mektup yazdı:

«Nişanlımın randevusuna ne zaman gitsem sakalları uzamış görüyorum onu. Ne yapsam da onu bundan vazgeçirsem?»

Genç kıza gelen cevap şuydu:

«Randevunuza vaktinde gidiniz!»

HAYAT SİGORTASI

Akşam evine dönen erkek, karısına müjdeyi verdi:

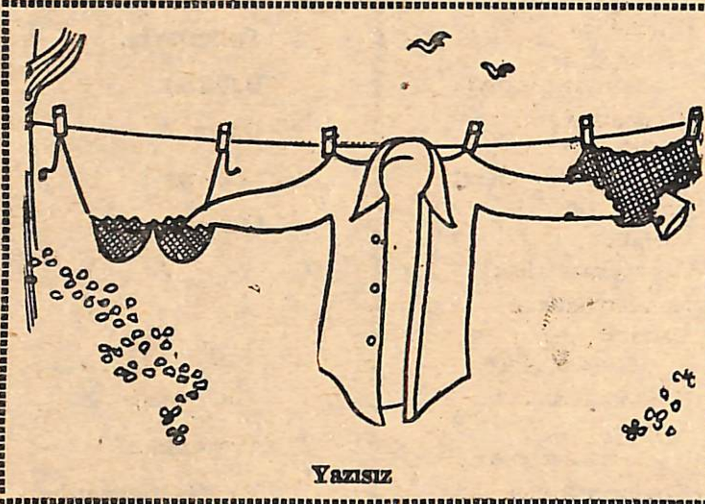
— Karıcığım, bu gün hayat sigortamı yaptırdım.

Kadın surat astı:

— Benim hayat sigortamı da yaptırdın mı?

— Hayır. Buna lüzum görmedim.

— Tabii, sen zaten kendinden başkasını düşünmezsin ki!...

Yazısız

KOCA

Yaşlı bir kıza neden evlenmediğini sordular.

— Bir kocada bulunan her şeye sahibim de ondan, dedi kız.

— Ne gibi?

— Uyandığı zaman homurdanan bir köpeğim, yemek yerken konuşan bir papağanım ve bütün gecelerini dışarda geçiren bir kedim var!..

DURUMA GÖRE

Öğretmen, öğrenciye sordu:

— Bir insan, 1913 de doğmuşsa eğer, bu gün kaç yaşında olur?

— Duruma bağlı bu, diye çocuk cevap verdi.

— Ne demek?

— Evet, doğan kadın ise başka türlü olur, erkek ise başka türlü!

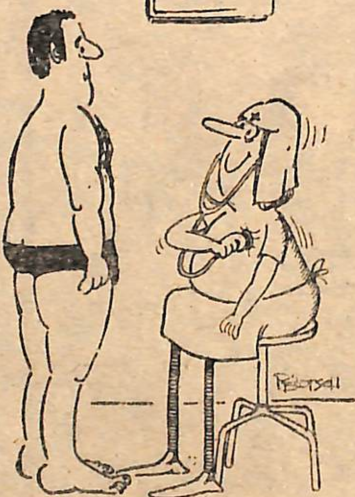
GARİP ŞEY!

Büyük bir bara giren goril, tabureyi tezgahın önüne çektikten sonra:

— Bir viskili şarap, diyerek içeceği içkiyi ısmarladı.

Barmen hayretle:

— Dünyada garip şeyler oluyor, diye mırıldandı. Viski ile şarabın karıştırıldığını ilk defa duyuyorum!

Yazısız

PERHİZ

Bir doktor meslektaşlarından biriyle konuşuyordu.

— Her şeye zam geldi, ben de vizite ücretimi arttıracağım.

— Peki ama, hastaların buna itiraz etmiyecekler mi?.

— Edemiyecekler. Çünkü onları perhize sokacağım. Bu şekilde, bütçelerinde hiç bir dengesizlik meydana gelmiyecek!...

DEĞİŞİKLİK

Amerikalı bir sinama artisti bir ruh doktoruna gitmişti. Doktor:

— Hiç merek etmeyiniz madam, dedi, rahatsızlığınızın nedeni sinir.

— Yorgunluktan mı?

— Hayır, sürmekte olduğunuz yaşam yüzünden.

— Peki, ne yapmalıyım?

— Biraz değişiklik.

— Ben de aynı şeyi tahmin etmiştim zaten, diye kadın sevinçle bağırdı. On aydan beri aynı erkekle evliyim de!...

KİLİSEDE

Küçük oğlunu ilk defa kiliseye götürmüştü. İane toplıyan rahip elindeki tepsiyi uzatınca:

— Benim için sakın para verme, diye babasına fısıldadı çocuk.

— Neden?

— Altı yaşımı doldurmamış olanlardan hiç bir yerde para alınmadığını bilmiyor musun?!...

— Şanslısınız doktor şimdi bir dansöz vücudu nasılmış onu göreceksiniz!...

BU GÜN VAR YARIN YOK!

Seçmece bunlar..
Seçmece!...
Çürüğüne para yok!
Elma, armut değil,
Diş satıyorum..
Sağlam diş!
Çok kapı çaldım
Bulamadım iş.

Sen de bulamazsın
Böyle diş!...
Çürüğüne para yok!
Seçmece bunlar...
Bugün var..
Yarın yok!
Düşünme, seç arkadaş!
Diş bunlar..
Sanma ki.. taş!..

ÇINAR

İsmet geldi
Bir çınarın altına
Baktı
Dallarına..
Bir meyva aradı
Oysa, çınarda
Meyva ne arardı?
Bu bir çınardı.
Acep ne sandı?
Elma ağacı mı?..
Yoksa armut mu?
Ne elma buldu,
Ne armut
Ne de kiraz!...
Uzandı çınarın
Gölgesine
Kestirdi biraz...

Çıktı çınara
Rüyasında.
Elma topladı
Armut topladı
Biraz da kiraz!..
Fakat olmadı
Yemeğe kısmet,
Düştü ağaçtan
Uyandı İsmet!...

∴

O YOK!

Allah boy
Vermiş adama.
«Akıl» dersen...
O yok işte.
Boşuna arama!...

VERMİŞ !..

Kimine güzellik
Vermiş.
Solaar gider!
Kimine ün
Vermiş.
Şaşaar gider!
Kimine para
Vermiş.
Harcaar gider!
Kimine yol
Vermiş.
Uzaar gider!
Kimine imtiyaz
Vermiş.
Sıçaar gider!
Kimine kazma
Vermiş.
Kazaar gider!
Kimine meydan
Vermiş.
Ataar gider!
Kimine makam
Vermiş.
Çalaar gider!
Kimine saç
Vermiş.
Yolaar gider!...

Balıklar

Deniz, bugün:
Dalgalı!...
Balık
Tutanlarla,
Balıklar...
Dalga
Geçiyor
Olmalı!...

∴

Yol

Yol gittikçe
Uzuyordu...
Üstelik, tozuyordu!
Ne oluyordu?
Anlaşılan;
Bir fakir yolcu,
Refah yolunda
(Toz) oluyordu!...

∴

SPOR

Romanya'ya 4—0
Çek'lere 2—1 yenildik.
Yetkili kişiler;
«Bunlar Avusturya
Maçı için ölçü
Olamaz» diyorlar.
Yani, Nasreddin
Hoca gibi, göle
Maya çalıyorlar.
«Ya tutarsa!...»
İşte o zaman, bizi
Kimse tutamaz.
Bu gidişle biz;
Dünya kupasını
Bile alırız Arjantin'de!...

NEDEN GRAMAJI DÜŞÜK

Eskiden,
Ekmeklerden..
Çivi çıkar
Nal çıkardı!...
Şimdi ekmekler,
Neden eksik
Çıkıyor?..
Anladınız mı?

FARELER VE KEDİLER!

Bundan tam 50 yıl önce, on fare bir olup, bir kediyi yemişlerdi.

Fareler yalanarak; «Birlikten kuvvet doğar» demişlerdi. Bu olaydan tam 50 yıl sonra, on kedi bir olmuş.. Bir fareyi yemek istemişlerse de.. Bunu başaramamışlardır. Çünkü, fare canlı değil, oyuncak fare imiş... Sevgili okurlar!..

∴

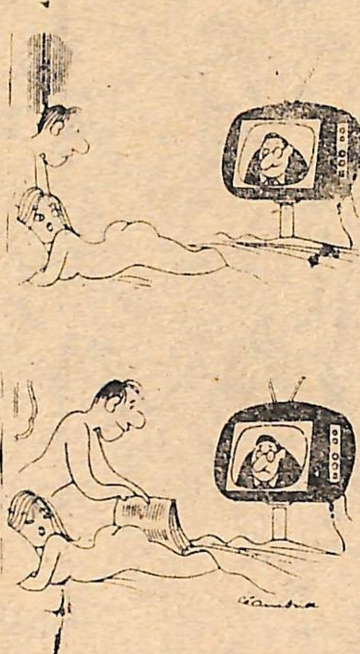
TEMBEL RIFKI

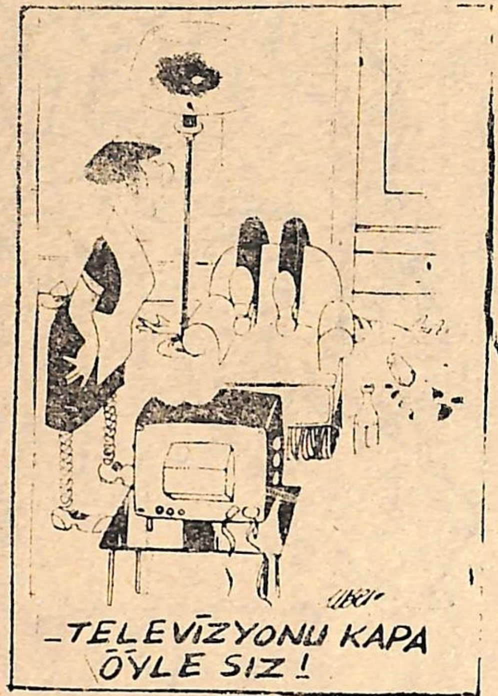
Bir okulda, (Tembel Rıfkı) diye tanınan bir öğrenci varmış. O kadar tembel.. O kadar tembelmiş ki.. Öğretmen: Onu sırasına oturtmaz ayakta durdururmuş. Çünkü, derse kaldırdığı zaman, sırasından kalkıp gelene kadar zil çalar, ders bitermiş. Şimdi, bu tembel Rıfkı, Çalışma bakanlığında çalışıyormuş.. «Bu tembel kişi nasıl çalışır?» demeyin Herhalde uyumağa, böylelikle çalışmamağa çalışıyordur!...

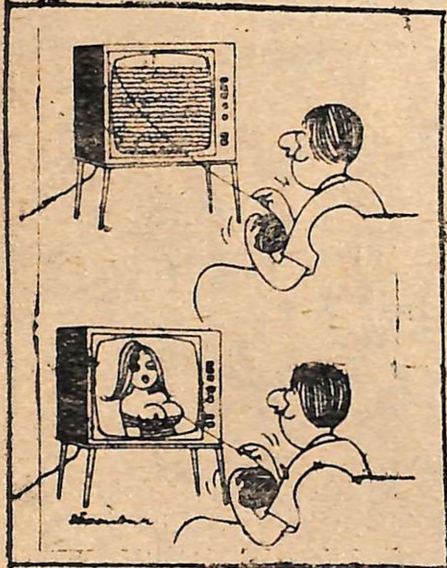
— Çamaşırı, bulaşığı ben yıkarım... Ortalığı ben süpürürüm... (Bayanlar matinesine) gelince giremem... Bu ne biçim iş?...

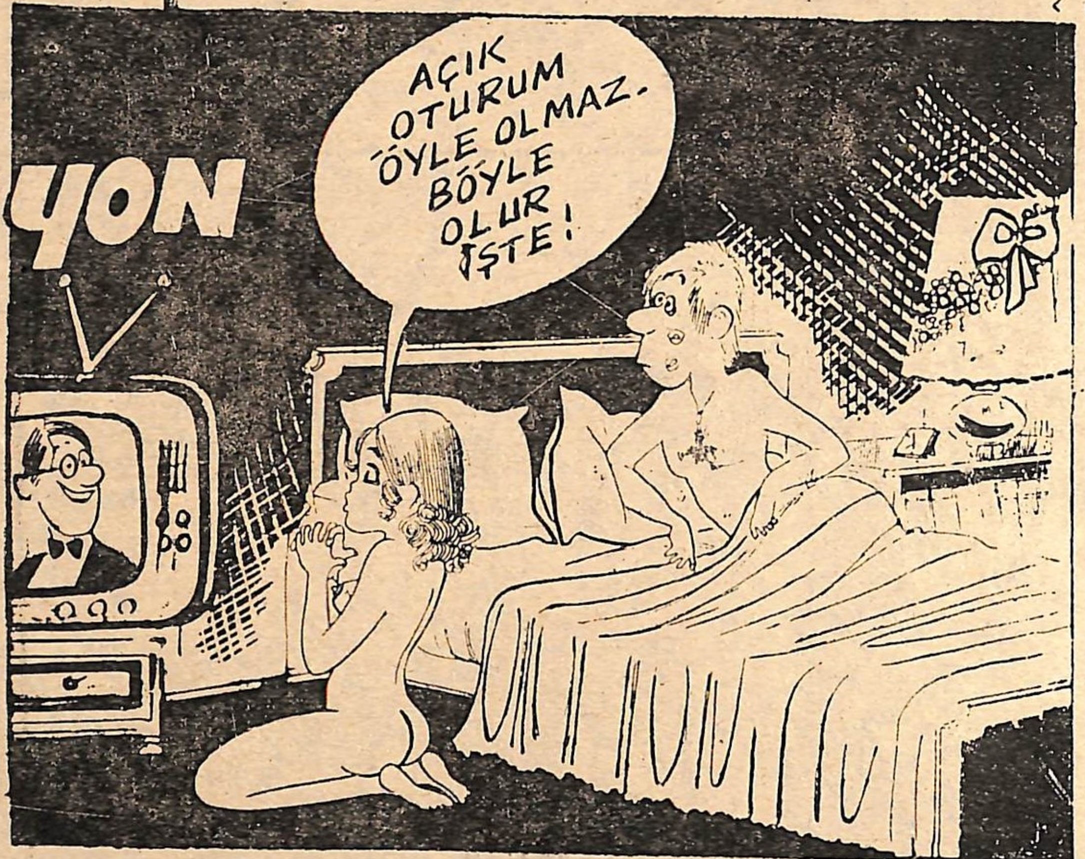

YAZISIZ

—TELEVİZYONU KAPA ÖYLE SIZ!

dünya karikatürleri ★ TELEVİZYON

YAZISIZ

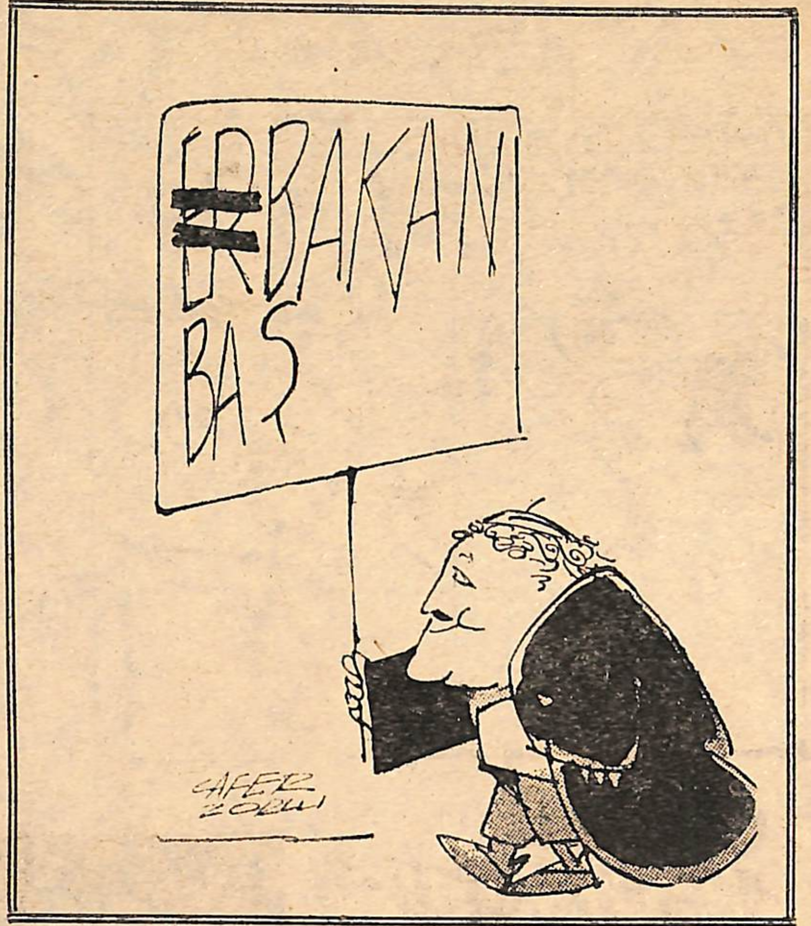

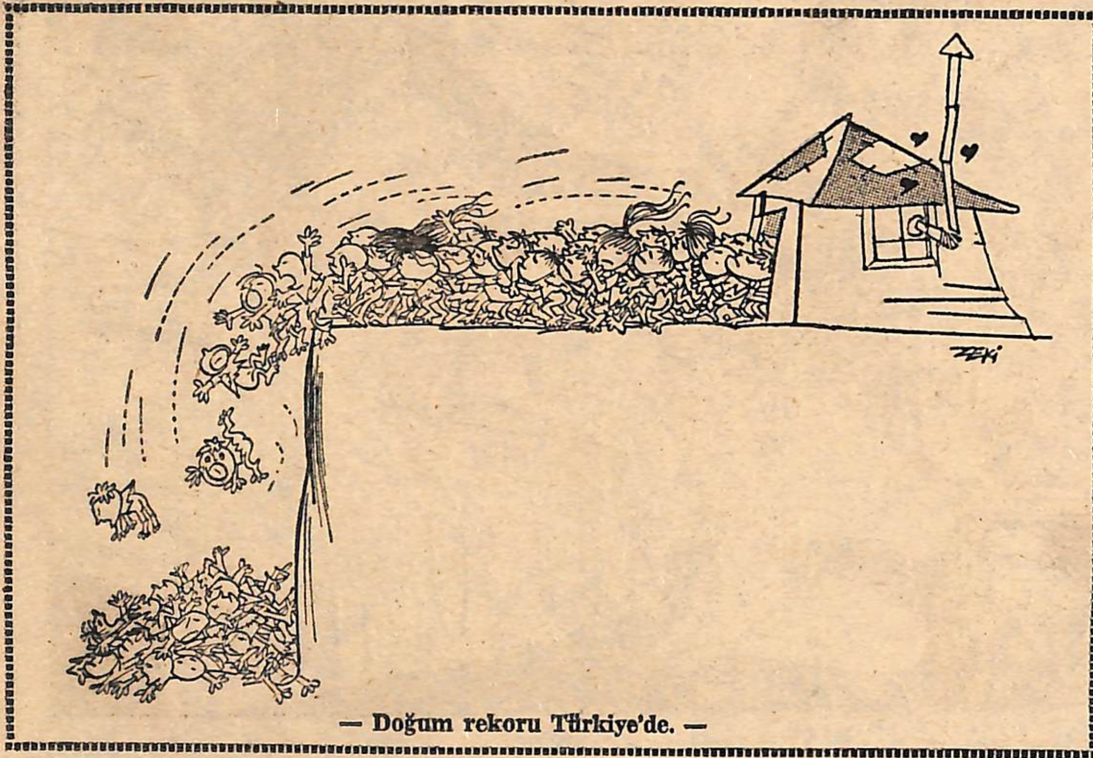

HAREKET MEMURU TELEVİZYON SEYREDİYOR!

— İstanbul'da sütçüler günde 20 ton su satıyorlar. —

Südübozuk!...

— Doğum rekoru Türkiye'de. —

— Tamam üstadım, devamını ben yaparım!...

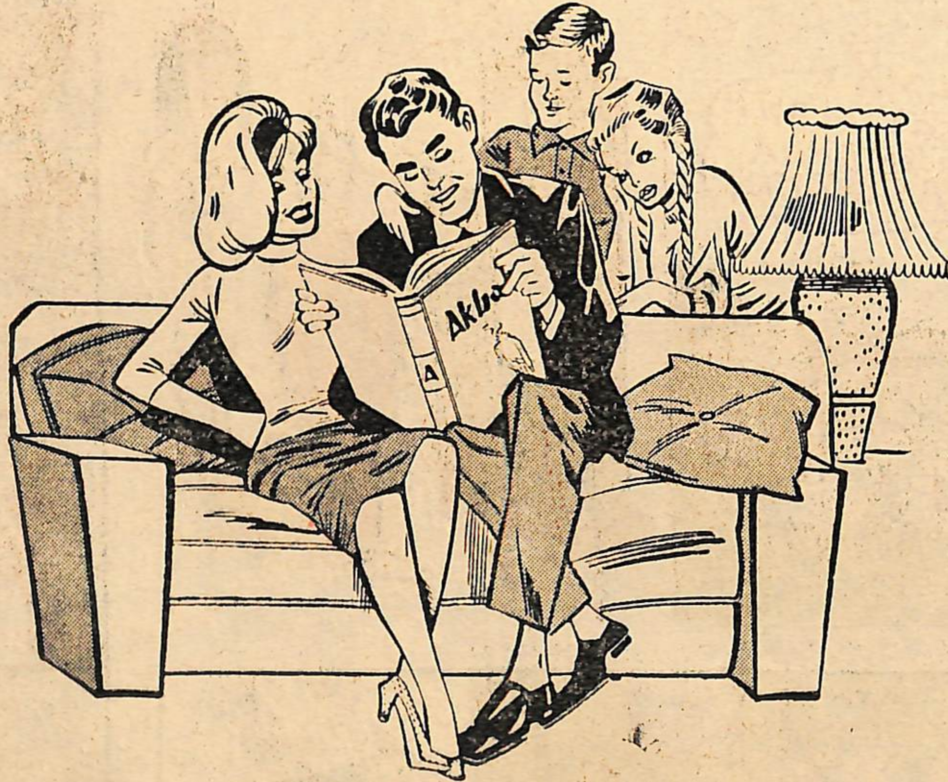
— Ben kazandım... Hadi sen de çalış, kazan!...

TÜRK BASININDA

55

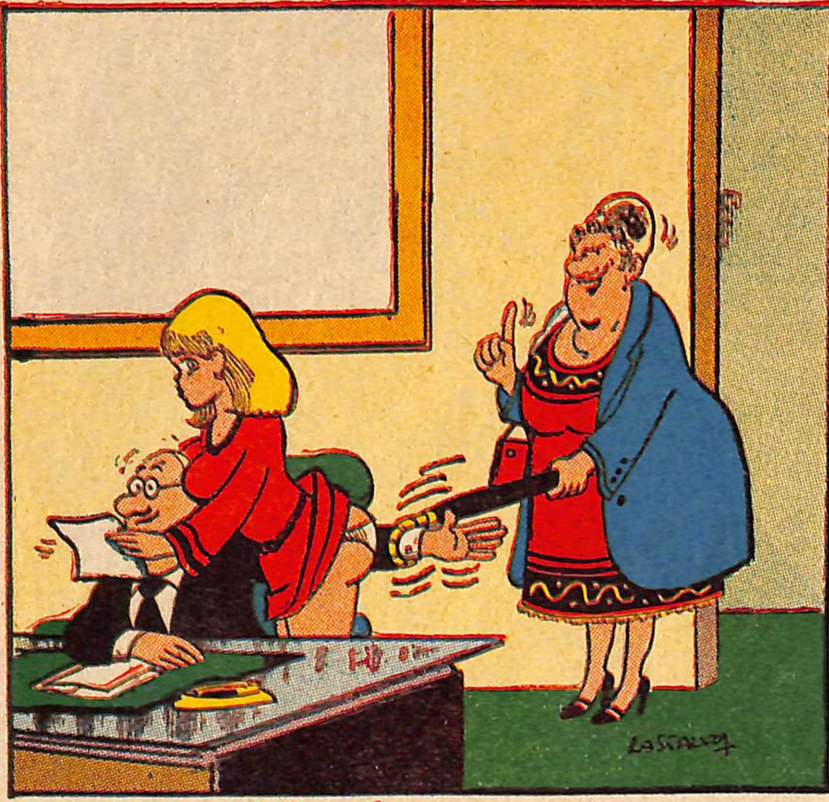
YILI AŞAN
ILK VE TEK
MİZAH DERGİSİ

Akbaba

AKBABA EVİNİZİN NEŞESİDİR

Ak — 149

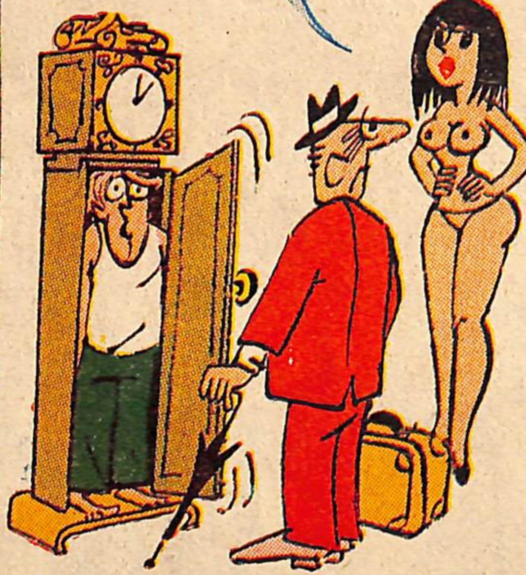

-BİLİRSİN EL ŞAKASINDAN HOŞLANMAM... KENDİNE GEL HERİF!

Akbaba

YAZILI

-SİZ HAVA ALACAKSINIZ. İHTİYAR BÜTÜN MİRASINI İKİZLERE BIRAKTI!

